

С В Я Т И Й ВОЛОДИМИР

№21–22, 2016–2017 рр.

(НÁ)ГОЛОС(Й)

ПОЕЗІЯ

Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Інститут журналістики

№21–22, 2016–2017 рр.

(НÁ)ГОЛОС(Й)

Кн. 1. ПОЕЗІЯ

До 70-річчя університетської журналістської освіти в Україні

#нашіж#нашіж#нашіж#нашіж#нашіж

Київ

2023

Святий Володимир

Літературно-художній альманах
студентів Інституту журналістики
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Випуск №21–22, 2016–2017 рр.

Свідectво про реєстрацію:
Серія КІ №342 від 30.12.1998 р.

Шеф-редактор Володимир Різун
Головний редактор Любов Боярська

Редакційна рада:
Наталія Сидоренко
Валентина Михайлюта
Ана Море (Анастасія Алексеєнко)
Ольга Сухомлин

На обкладинці робота Анни Сергєєвої

Адреса редакції: 04119, Київ, вул. Юрія Ілленка 36/1
Інститут журналістики, катедра історії журналістики (к. 204)
Електронна версія на сайті www.journ.univ.kiev.ua
e-mail: kafhistjourn@ukr.net

ВІД РЕДАКЦІЇ

(НА)ГОЛОС(И) ПОЕТИЧНІ

70 років тому (1947 р.) на філологічних факультетах Київського і Харківського державних університетів відкрилися відділення журналістики, на основі яких через кілька років утвориться перший факультет. Розпочався новий, університетський, етап підготовки журналістських кадрів.

Редакція альманаху «Святий Володимир» не могла залишити без уваги таку знаменну дату і підготувала для читачів своєрідний звіт про роботу студентського журналу. Цього разу увазі читача ми пропонуємо номер у кількох книгах (ПОЕЗІЯ, ПРОЗА, ІЛЮСТРАЦІЇ, ФОТО) творчих робіт студентів Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, наших колег і друзів із факультетів, інститутів, відділень і кафедр журналістики університетів м. Сум, Луцька, Запоріжжя та Маріуполя, а також студентів інших спеціальностей різних вищих навчальних закладів України.

Книга 1 альманаху «Святий Володимир», приуроченого до 70-річчя університетської журналістської освіти, презентує поетичні пошуки і роздуми представників різних поколінь (студентів і викладачів). Ми щиро вдячні за можливість відкривати читачеві нових авторів: зворушливих і схвильованих, різких і скептичних, критичних і захоплених, відвертих і нестримних¹. Вдячні за можливість почути ті акценти, ті (НА)ГОЛОС(И), котрими наш автор позначає питання

1. Примітка. Інформація про авторів актуальна на час формування номера.

і проблеми, які важливі і для нього особисто, і для його покоління, і для нас усіх.

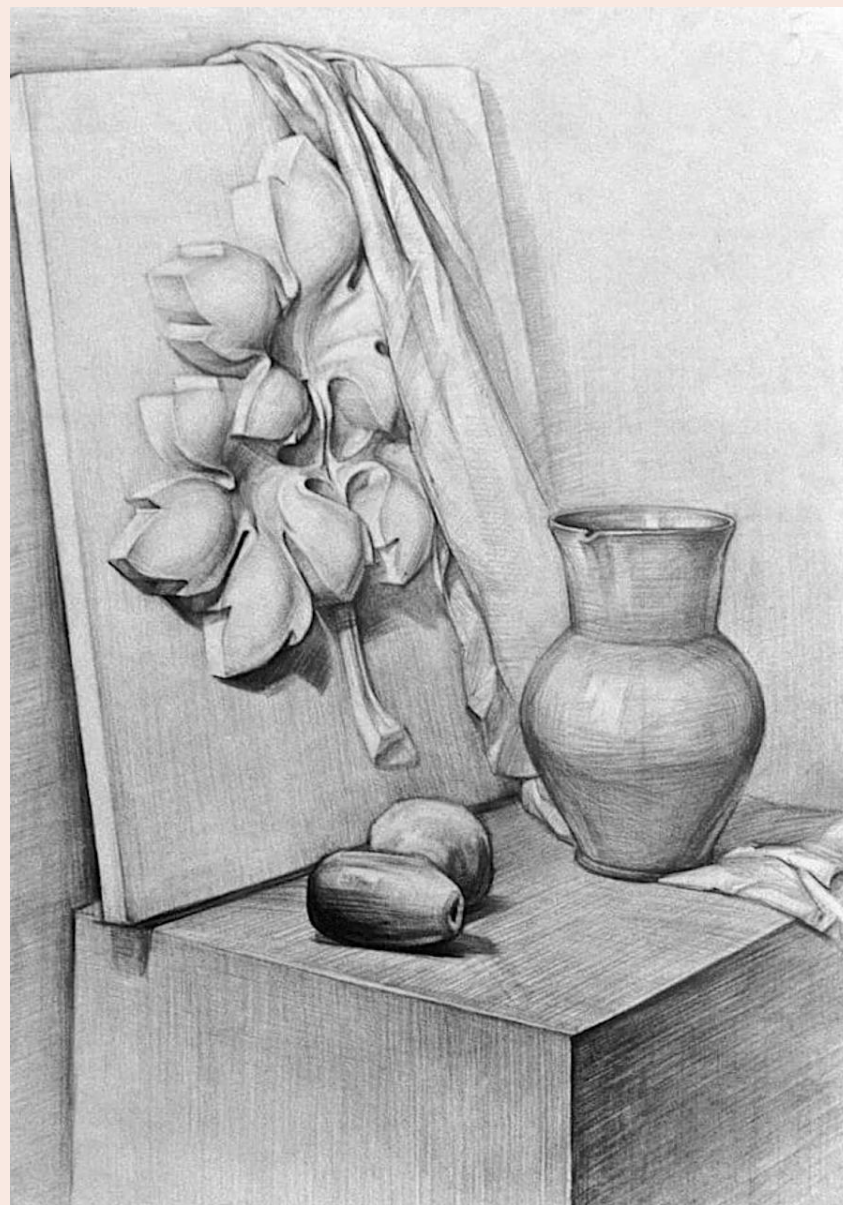
Знайомтеся! Читайте! Щоб почути, щоб зрозуміти, щоб підтримати і допомогти один одному в цей складний час («до кого ж тулитися нам, як не до Слова?» — писав І.Драч).

Редакція «Святого Володимира» щиро вдячна за співпрацю і підтримку нашим колегам та друзям — завкафедри соціальних комунікацій Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки, професору Кравченко Світлані Іванівні, завкафедри журналістики та філології Сумського державного університету професору Ткаченко Олені Григорівні та доценту цієї ж кафедри Садівничому Володимирі Олексійовичу, завкафедри журналістики та соціальних комунікацій Класичного приватного університету професору Ковпак Вікторії Анатоліївні і «Фан-зоні українського слова» (м.Запоріжжя).

«Ощасливлені і світлом зворушені» (перифразуємо слова нашої авторки Уляни Кривохатко із Запоріжжя), чекаємо нових зустрічей!

І хочемо (НА)ГОЛОС(І)ти, що наступний номер журналу буде присвячений ювілейній даті — 20-річчю літературно-художнього альманаху «Святий Володимир». Як усе починалося, хто були творцями і авторами видання всі ці непрості двадцять років — читайте в ювілейному випуску. Скоро буде.

І далі БУДЕ.

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

{ПОЕЗІЯ}

Дмитро КУРЕНІВЕЦЬ

Київський автор Дмитро Куренівець (викладач Інституту журналістики КНУ) публікує свої поезії з кінця 1990-х років у місцевій пресі, а останні п'ять років — також і в інтернеті, зокрема, на сайті «Поетичні майстерні» (<http://maysterni.com/user.php?id=4804&t=1>). Окремі його вірші вміщено в альманахах «Гранослов-2006» (Х., 2007), «Літійум/Lithium», «Ліра», вип. 1 і 4, «Свою Україну любіть...» (усі — Хмельницький, 2011), у колективному збірнику «Вілаг почуттів» (Ужгород, 2012). У 2014 році побачила світ перша збірка Дмитра Куренівця «Віршовані барикади».

Він лежить, і над ним не безхмарна синь —
душна темінь поверх повік.
Він лежить — від коріння відтятий син,
Батько чийсь і чийсь чоловік.
Своїй Україні віддав він уклін,
здав справи, сплатив борги...
А десь довкола його святинь

слиняві йдуть торги.

Він лежить у хатині, що без вікна,
і хтось зовні замкнув замки.
Нагорі — чи то буря, чи то війна.
Він звідти прибув навпрошки.

Він знав достеменно, за що погибав,
коли заговорив тротил...
А десь давали комусь хабар
і розкрадали тил;

окупантам здавали увесь прайм-тайм,
клали гроші в ворожий банк,
з ворогами крутили купи-продай
і ходили в один кабак...

Може, скажете ви, — «се ля ві»?
Хтось жертвує — хтось жере...
А він лишив нам, як заповіт, —
серце своє живе.

НОКТЮРН

Опівночі я вийшов в сад — а там
дерева, мов німі таємні знаки:

їх розучивсь читати ще Адам,
а нам — і поготів не розпізнати.

Опалі яблуневі пелюстки
опалово з витких стежок свіtilись,
неначе розпорошені зірки,
злетівшись на весну, в землі відбились.

Легке тепло текло з поснулих віт,
і зорепадом облітав з них цвіт.

Студенти, а здебільшого — студентки,
зачахлі від навчальної стоденки
(коли грудневі в Київ лину́ть холоди),
ідуть, біжать, прицокують — сюди;

таять непевність, страх і досаду,
щоб тут, навпроти змерзлого ботсаду,
ізвідки ледве видно універ,
зайти в магічний квадрат'овий сквер.

На цю нагоду — шалики й хустини
з'являються над пасмами густими,
побожність ув очах, смирення — у ході.

До них прихильні, ждуть на них святі.

Розчахнуто вікно в четвертий вимір.
Поблажливо сміється Володимир,
зоріючи на милих правнучок своїх –
рабинь богині Долі боязких.

Зіницями Варвари й Катерини
освітлено ці візантійські стіни,
і лики мучениць вбирають молитви...
Про це колись молилися і ви:

щоб усміхнулось щастя іспитове,
щоб закладного в них не запитали...
А стиха додають: щоб Пан Господь поміг –
і суджені скоріш зустріли їх.

МЕТРО

з-під землі
у дворах, на майданах, у скверах і парках столиці
на поверхню виходять
ніздрі підземного монстра

з них до нас долітає
в'язкий смолистий аромат

його масного мастильного подиху
ці пахощі затягують нас під землю
до його темних володінь-лабіринтів

ми даємо себе проковтнути
його плямкотливій пашеці
НЕМАЄ ВИХОДУ — ВХІД
із зачаєним острахом
просочуємось між залізні ікла
ПРОХІД ДОЗВОЛЕНО ДЛЯ ОДНОГО ЧОЛОВІКА
(але потвора не гребує ні жінками ні дітьми)

щоб із мазохістською насолодою
гулькнути у стрімке жерло його стравоходу
НЕ МОЖНА БІГТИ СИДІТИ ЛЕЖАТИ ТОРКАТИСЬ НЕРУ-
ХОМИХ ЧАСТИН
та опинитись у розкішно оздобленому череві

мабуть саме так має виглядати пекло:
доволі комфортабельно й естетично
щоб увиразнити вимушену неналежність собі
НЕ ПРИТУЛЯТИСЯ:
попереду нас чекає захоплива мандрівка
його нескінченно темними нутрощами
ОБЕРЕЖНО! ДВЕРІ ЗАЧИНЯЮТЬСЯ

ми знаємо — прийде момент
і чудовисько вивергне нас назовні
у наш світ отруйного світла і примарного простору
але ми назавжди залишимося у його владі
просякнуті його духом до найменших клітин

ми мумітролі
підземного царства
метро

влітають у вухо мого вікна
відлуння якихось далеких звуків:
крик паротяга розмова птахів
лайка людей загрубілих до звичного слова,
навіть здається кашель капличного дзвону

але то все лиш відгомін звуків тільки луна
бо ці звуки адресовані не мені
і вони проходять крізь і повз мене

так само як безліч речей довкола
я бачу не їх а лише їхню форму порожню,
бо ті речі вготовлені не для мене
і мені просто випало бути між їхніми контурами

без сенсу для себе й без сенсу для них

тут важливо не пропустити ту дещицю
звуків предметів людей відчуттів
зустріч з якими призначена мені
заздалегідь — ще до народження моєї пам'яті

всі графи заповнено всі ролі розписано
треба лишень не оступитися
не зіскочити з власної рейки
щоб не втрапити в чужу парадигму життя
як не в свою борозну
де все не по-твоєму і всупереч тобі

затули вуха
заплющ очі
і вслухайся

вдивляйся

впізнавай

що є твоє

ПРОВУЛОК

цей лабіринт
вічна загадка
спільне творіння якогось Сфінкса і якогось Міноса

в народі йменованій містом

мені набрид нудний проспект
неймовірно прямий і вічно загачений автами
від нього знаєш чого чекати
він сам веде тебе куди треба
і не лишає альтернативи

але ген за рогом будинку
є вуличка навіть провулок
один перехожий (дай йому Боже здоров'я)
сказав
що мені потрібно йти саме тудою
що той провулок — це саме те
чого мені бракувало
чого я ще не бачив і що мене здивує

і мені здалося
там я віднайду оту загублену від дитинства здатність
дивуватися світові
коли захланні зіниці поглинали все довкіл
а все довкіл переважно ще не мало імен
і не ділилося на атоми і молекули

я завернув до того провулка

так — він був доволі кривий і химерний
але назагал нічого особливого
провулок як провулок: люди будинки собаки
до того ж — у кінці глухий кут

і я повернувся на проспект
на магістральну лінію
безглуздо — опиратися непереборним силам буття
може так навіть краще

СКАРБ

В англійському банку, в підземному сховищі,
сейфів броньованих раб,
за сотнею хитрих замків, невідомий ще,
спить зачарований Скарб.

Наш світ нагорі, ледве зріши висотками,
падає в урвища криз —
в цей час унизу обростає відсотками
чийсь несподіваний приз.

Десь землю захланні замучили заступи,
вчені десь трощать списи,
чужих таємниць розбираючи записи,
в мотлох встроївши носи.

Десь банки одні було другими з'їдено,
ртуттю зливавсь капітал,
і власник новий переймав заповідане –
тьмянний чужинський метал.

Із давніх grosбухів в комп'ютерні файли
дивне ім'я перейшло:
Mr. Pavlo Polubotok, Esq.
Далі — кругленьке число.

Довкола цих зливків устиг наснуватись
пліток і легенд цілий міх.
Навіть подеколи може здаватись:
скарб цей насправді є міф.

Що ж, значить, дарма сподіватись і марити:
де він, джекпотик наш, де?!
Так Україна, обдерта, обманута,
справжнього гетьмана жде.

Та поки світ світом, манитиме солодко
вдачі мрійливої карб –
гетьманське золото, демонське золото,
бідної нації Скарб.

ПРОВАЛЬНИЙ ВІРШ

посеред шосе виникла яма
діаметром вісім метрів
така що туди ледь не провалилася фура
з якимись порожніми ящиками
водієм і ще й сигаретами в бардачку

групи всіх провідних телеканалів
прибули на місце події:
кримінальна хроніка, новини
і навіть вечірня казка

одна жінка з будинку навпроти
сказала:
я все життя сиджу коло вікна
і дивлюся в цю точку на трасі
от асфальт і провалився

безробітний п'яниця історик запевняв:
під землею в цьому місці таємні ходи
якими ще мамонти з півночі
тікали на Січ від хана Батия

знайомий уфолог побачив на дні чорну дірку
і вихід у паралельні світи

що відкрився на деякий час
він навіть стрибнув туди
щоб перевірити власну гіпотезу –
і перетворився на антиматерію
але гуглmap скинув всевидячим оком із космосу
і авторитетно заявив:
ця яма насправді — бездонна
і сягає самої «преісподньої»

а на ранок прибули комунальники
з щебнем-цементом
та кількома одиницями техніки
і зарівняли все
так наче нічого й не було

КОЛИ...

(Пародія)

Коли їх чита він годину й більш –
зливається все в нескінченний вірш,
і навіть здається в слухацькій екстазі,
що сам написав би таке не згірш.

Силабо-тонічність — ідея фікс,
де ламаний ритм і розмір-мікс.
Тут є де гульнуть — на такій-то базі –

і вставити в риму хоч Вікілікс!..

Артобстріл лунких чоловічих рим.
Прийом, що його не назвеш старим.
(Хоч, може, він був в арсеналі Штазі
і чимось таким зомбували Крим?)

І публіка швидко входить у транс.
І він — наче з рондо своїм Сен-Санс.
Він — культовий, тільки, при всій повазі,
дедалі більше в цім культі — мас.

...Коли вони знову схочуть читань,
коли він, дослухавшись тих жадань,
відкриє вогонь із усіх калібрів,
потягне тебе у верлібрів твань...

ЛІКАРНЯ В БЕВЕРЛІ-ГІЛЗ

(Лімерики)

Анджеліну на прізвище Джолі
покутали в гаю дикі бджоли.
Ще не бачив Бред Пітт
шаленіших кобіт,
ніж покусана бджолами Джолі.
...

У Арнольда, котрий Шварценеггер,
якось в горлі застряг міні-крекер.
Проковтнуть його марні
були спроби всі Арні.
І в лікарні тепер Шварценеггер.
...
Голівудом кульгає Мел Гібсон,
по асфальту постукує гіпсом.
Чом же він з переломом?
Копнув тюк з поролоном,
а поцілив у ... ящик з залізом.
...
Файну дівчину Дженіфер Лопес
заразив ГРВІ її хлопець.
Тож сидить бідна Дженні
тиждень на бюлетені,
і кіна не фільмують — без Лопес.
...
Стівен Сігал, Том Круз і Брюс Вілліс
напилися утрюх та й побились.
Повернулись до тями —
без зубів і з синцями.
І на тім їхні гулі скінчились.

2012

Алла КОБИНЕЦЬ

Доцент Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, кандидат філологічних наук, член Національної спілки журналістів України, лауреат премії імені Івана Франка в галузі інформаційної діяльності.

Після закінчення факультету журналістики КДУ (нині — ІЖ КНУ) імені Тараса Шевченка довгий час працювала за фахом, протягом десяти років очолювала одну з найстаріших газет України.

Окрім наукової роботи, пише поезію, прозу, друкується в пресі, займається живописом; вільний час присвячує подорожам.

У БЕРЕЗНЕВІМ ЛОНІ

Серед весни, у березневім лоні
Чи то насправді, а чи може в снах
Підсніжник грівся у моїй долоні.
А ти блукав далеко по світах.

Береза плакала укупі із вербою,
Вітрисько кудлав коси їм обом.
А ми з тобою — може й не з тобою —
Пірнули в гру під назвою «любов».

А провесінь росою голубою
Розвіє смуток стомлених снігів.
А ми з тобою — може й не з тобою —
Добредемо до різних берегів...

Наче мереживо, ніжна,

Стильна, як в справжньої леді,
Сукня моя білосніжна
Мчить на велосипеді.
Врозтіч тікають волани
З лона тісного корсету.
Рвуться тоненькі мембрани
Ямбів легкого сонету.
Стежка навздогін сміється,
Вітер шовками тріпоче.
Серденько весело б'ється –
Радість у грудях клекоче.
Як долечу — то спинюся
Слухати мить світанкову.
На молодик задивлюся —
місяця світлу підкову.

АДАМ І ЄВА

Хіба не Єва звабила Адама,
В Едемському гуляючи саду?
Ні, то була одна розкішна дама,
Яка там теж гуляла, на біду.

Спокуси яблуко до рук її упало,
Налите соком, сонцем і теплом.
У Єви серце битись перестало,
У дами ж серця зовсім не було.

Жагучих слів, обіймів, поцілунків
Ніхто не бачив і ніхто не чув.
Та відблиск зір і зойк пташиний лунко

Весь сад, мов шторм на морі, сколихнув.

Уже Адам чкурнув подалі з раю
Вигнанцем і поганцем — навпрошки.
А Єва стиглі яблука збирає
І сушить на гілляках пелюшки.

А де поділась дама та розкішна?
Куди вона пішла чи попливла?
Сміється Єва. Справді, дуже смішно:
Бо та ж лишень коханкою була...

ВІКНО

Ловлю твого вікна очиська,
Яскраві, повні таємниць.
Висотки обрис зовсім близько
Мигтить десятками зіниць.

Зіпнусь тоді на підвіконня
Й замру на мить в нічній імлі.
Он — місяць-одинак півсонний
Завис далеко від землі.

Про що він дума, я не знаю –
Чи про любов, чи про дива.
Він то він щеза, то визирає –
З-за хмари весело кива.

Йому кричу: спусти низенько
Драбину місячну мені!

Та він підморгує хитренько...
Ти ба, не хоче метушні!

...А вікна тихо засинають.
Твої — дрібненько миготять.
І я у літній сон пірнаю,
Бо не навчилась ще літати.

Між мною й ковилою уже нема різниці:
Обоє при дорозі. Тож вітру — благодать.
Мені, напевне, заздять ромашки білолиці,
Бо любиш чи не любиш, — так важко угадать.

Вони стоять, мов варта, у кришталевій вазі,
Полічені, без пари, і тихо гомонять.
Про ковилу й про мене — зі сміхом, у зневазі...
Пелюсток нерви терпнуть і стомлено бринять.

І затишку простого під неозорим небом,
І свіжого світанку — без крапельок роси,
Між мною й ковилою шукать уже не треба —
Усе принишло раптом від дотику коси.

Жбурля холодне лезо зів'ялий запах м'яти,
Шматує патли вітру — і на́вскіс, і навпіл...
Так солодко і гірко — прощати. Й вибирати —
Чи квіти у букеті, чи спраглий суходіл...

КОРАБЛИК

Паперовий кораблик полишив свою затишну гавань.
Замість щогли — пір'їнка у палубу міцно вросла.
І ручай весняний в одіссею розбурханих плавань
Ухопив і шалено поніс — без керма, без весла.

Вирувала вода, в березневу стікаючи повінь,
Каламутний потік тихо краєв нові береги.
І у вирі кружляв одинокий замріяний човен —
Білий лист у клітинку на тлі посірілих снігів.

Так дитинства мого ясним спалахом світиться спомин,
Що в років лабіринтах застиг і вичікує мить.
Паперовий кораблик — чи може малесенький човен —
Наче птах білокрилий легкою хмаринкою мчить.

Ти діждався маківки серпневої,
І вона прикрасила букет.
Ну а шепіт гілки черешневої
Підказав мені новий сюжет.

Він писався швидко і розлого,
Думка не встигала за пером,
Як вода з далекої залози
Гнала кимсь покинутий пором.

Я вмощує на нім і буду мріять
Про далекі і близькі світи.
А зійду на землю — стану сіять,

Маками червоними цвісти.

У СПЕКУ

Спекотне море мацає коліна,
Обійми з піни обвивають стан...
І Габріель, — о, Тірсо де Моліна! —
Мене чатує, наче дон Хуан.

За п'ять віків від неї — й біля мене!
Чи лише привид, а чи страж нічний.
Кохання коло замкнуте-шалене
Він обертає, наче навісний.

Прозорій хвилі якось не до жарту.
І темний плащ від важкості років
Пішов до дна. Я наливаю кварту,
Черлену сріблом із обох боків...

Він випив все. Не залишив на сльози.
Що далі буде? — хлюпотить прибій.
Застиглу драму підмінила прози
Скрижаль нова в туніці голубій.

Така розкішна й тиха безкінечність —
Без смутку, суєти і без жалю!
...Пожартував, напевне, недоречно
Цей дон Хуан в солодкому хмелю.

Мені уже не хочеться спішити,

Летіти, мчати, бігти відчайдушно.
І та, єдина, неповторна мить
Приспішилась, затихла не порушно.

Така примхлива і така смішна,
Така весела й незрадливо вчасна.
Немов у рясті-зелені весна,
Ще зовсім рання, а тому прекрасна.

Їй шепіт вітру каже: відпочинь!
Поглянь навколо, як усе розквітло!
І я, мов страж, пильную чисту синь,
Що тче любові паросток пресвітлий.

СУНИЧНЕ ВИНО

О, як солодко пахнуть суниці,
Лісову гущавину бентежать.
Виграють підрум'янені лиця,
Визирають заховану стежку.

Аромати липневі нуртують —
Лісу пісня розкішна бринить.
Парфумери намарне чаклюють —
Їм такого повік не створить.

А суничній галявині сниться
Келих, повний терпкого вина,
Що на сонці червоно іскриться,
Із глибин лісових вирина.

Ти пригубиш ковток, усмінешся.
Я, напевне, все вип'ю до дна.
І луна захмеліло озветься
Від суничного трунку-вина.

ТИША

Завмерла миті золота струна.
Такої тиші я іще не чула –
Душі моєї доторкнулась дна,
І — пурхнула, на захід повернула.

Догнати б і тримати у сто рук,
Її — тендітну, майже не вловиму!
Та виринає гіркота розлук,
А щастя знов крадеться тихо мимо...

Стою і слухаю цю тишу в самоті.
Складає день все світло у відерця.
Снує вечірній промінь на плиті —
Немов комаха об ліхтарик б'ється.
А часу лік свою згорта спіраль,
Перепліта усе, як заманеться...
І щезла мить. Зостався тільки жаль.
Усе мина... А може, лиш здається?

Ольга ОЛЬХОВА

Доцент кафедри кіно- і телемистецтва Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка, кандидат наук з соціальних комунікацій. Член Національної спілки письменників України. Член літоб'єднання «Радосинь».

Авторка кількох поетичних книг.

Ходжу по снах твоїх як по дахах
Чужих будинків.
Як добре, що я кішка, а не птах.
І що не жінка.
Бо як я птиця — то б хотіла неба.
Чи кубельце.
А якби жінка — то хіба тебе.
Й з тобою — все це.

Як добре чути лапами твій страх –
Де я ночую.
Десь? Чи у піддашші світу при зірках?
Та я не чую.
Спиш. Я у сні. Твоя і нічия.
І я так можу:
Приходжу в ніч — висока течія,
а вранці схОджу...

Несу, мов мишу, місяць у зубах,
Як цінну здобич.
У сні свої у спільних подушках
Мене проводиш.
Ходжу по снах отих як по дахах

Чужих будинків.
Як добре, що я кішка, а не птах.
І що не жінка.

Вегетаріанки із неї ніколи б не вийшло.
Забудь про цю казку!
Їсти тебе поїдом – Ну чим не хобі.
Серед сучасних дивацтв – Це така безневинна фобія –
Уникати зайвої ніжності та боятися ласки.

А ще догризати в тобі терпцю залишки,
З пальців злизуючи надкалорійні осуди,
Вона ж тебе їсть прямо з щоденного посуду!
Вона ж об'їдається, не відчуючи надлишку!

А ще, придивися, маскує шипінням шампанського
Схлипування тихі після кожної сварки.
Придивися крізь дим своєї цигарки —
Може, все ж є у ній хоча б клаптик чогось веганського?

Коли б ти хукав на свої пальці перед кожним звертанням до мене
“кохана” —
Я ховала б під ремінець твого часу свій пульс.
Я видихала б... частіше, ніж промивають стріляні рани –
Якби ти хоч раз зізнався мені: боюсь.

Якби ти лишав свій броньований сміх за порогом розмови —
Я стелила б тобі найніжніші слова простирадл.
Я злизала б, як пес найвірніший, всі інтриги і змови,

Із твоєї спини навіть запах майбутніх зрад.

Коли б ти наважився звести з імені свого шиплячі —
Я б навчилася чути тебе по самих лапках.
Я би доторки всі переліпила на терпкі і терплячі —
Тільки б ти залишав свою глину мені на руках.

Якби ти зголив зодіак і стерню цілувати дав мені —
Я згорнула б нехитрий свій крам у одну із думок.
Я прийшла б у твій храм. Тезкою свого ж імені.
І жодних умов. І тільки коротке: ок.

ПОЛОН

Думка про тебе усім годинникам світу викручує руки,
розвішує на телеграфних дротах новорічні кулі
І дарма, що мобільні підкидають чужі голоси, як зозулі,
Та годі впізнати — і голоси, і гнізда, і новопідселених круків.

І здається, ти тепер знаєш, що таке потойбіччя,
яке заповзає під шкіру дірявим списком.
А твоє ім'я озивається дуже конкретним зиском
і віддає фантомною зброєю у передпліччя.

І десь там за межею межі, помежованим світом
ходять плітки і чутки, як волхви із дарами,
і приносять “живий” як олію-надію до мам.

І мама чекає, о-МИР-оточена світлом.

Всі годинники світу об тебе ламають ноги,
і горло стає для відчаю пунктом контрольним.
І пропускна на дива можливість Різдва
розпізнає тебе дивом на рідних порогах.

ЦИКЛ «СПОЧАТКУ. А ПОТІМ. НАСАМКІНЕЦЬ»

I. Спочатку

Спочатку успадкувати мечі...
Оті, що висіли донині на стінах як тіні,
А з ними святих, що сидять на плечі
І вдають, що ні в чому не винні.

Не винні в поразках — бо що вони можуть? Хіба
Передати благання дружин у центральний офіс,
А коли вже реальний бій... І реальний біль
Їх однаково десь коридорами раю носить.

І лишаються сам на сам нагла смерть і життя,
І впадкований меч, правда, лезо — тупе і оскомне.
І падає з неба скупа канцелярська сльоза.
І у яму вгрузає ім'я більш, аніж скромне.

І що нам із тих успадкованих в ямах мечів?
Апокрифічних мечів із закляттям безсмертя.
Коли найгарніші з усіх передсмертиних плачів
Проростають барвінками із твого передсердя.

II. А потім

А потім з підвалів витягувати знамена —
З-під труху років нести на раменах.
Сортувати їх на ті, що не на часі або старувати.
І на ті, що ще можуть таки спрацювати.

А потім гайда на майдани —
Носити знамена й співати про рани.
І згадувати тих — з попереднього лінку —
З пророщенням із грудей барвінком.

І не просто згадати — тихо, як у молитві,
А вчепити на знамено до чергової битви.
І так по колу: згадувати-забувати,
Закидати в підвал — витягати.

Просушувати на свіжому вітрі
І виспівувати на нові мотиви нехитрі.
А! — Ще ж не все —
як хтось поруч знамено несе —

Треба ж конче сказати,
Що воно дурнувате.
І те, що несе знамено,
І напис, і всі із ним — поіменно.

І на залишок — багато пафосних слів.
І знамена, знесені під хлів.

III. Насамкінець

Насамкінець — по всіх битвах,

Носіннях знамен,
Героїчних стояннях до згину,
Співаннях у лиховісну годину –

Отак от
Ненав'язливо і природно,
навіть професійно
ще до наступної зарплати
взяти і про...[мотати?]
свою Україну...

Ана МОРЕ

Студентка 4-го курсу журналістики, тематична спеціалізація «мистецька журналістика». Одна із співзасновників «Краплинних читань» у Києві.

Ана працює на «Громадське. Радіо» та виступає з поетичною творчістю на різних платформах: публікації у Facebook, ролики на YouTube та аудіо-версії віршів на SoundCloud.

снігові

полістирольними пінопластинками
наголос на перше а
сіятимеш у мене
в мене
в мені
світло
і світле своє
і світле світове
і світлячковий світ
і тіла тло вицвіле
забарвиться
тут наголос не на а

а ти
сідатимеш
на залишки мого обличчя

танутимеш
стікатимеш

підшкірними гематомами

допоки
не сипатимусь
розсипатимусь
контуром шиї втомою
на залишки свого обличчя
чавитиму час
частинками згаслими
з гаслом витатуйованим
видряпанним
вимазаним
мазутами
фарбами
вапном

чуєш сніг
ти дурний
ти нічого не розумієш
в тобі ніч не заховано
а отже нічого і не відшукати
не віднайти
не дістати
і ти

знав про це

дякую, що не попередив
дякую, що не сказав
до того
як я почала тебе зішкрябувати

а ти

сідатимеш
на залишки мого обличчя
танутимеш
стікатимеш
підшкірними гематомами
полістирольними пінопластинками

й знай вибачатимешся

що я все ніяк себе не намагаю

ЛЮДЯМ

що таке щирість і чим її заїдати?
бували колись
стоп
чули колись про сімейні гуртожитки?
довжелезні коридори, маленькі блоки і купа дітей
і всюди діти
і вони під ноги тобі падають
гілляччям
і ти їм на ноги
сміються все

чули колись про сімейні гуртожитки?
коли після сексу
вони не приймають спільного душу
не вирішують зостатися в ванній
не сміються, хлюпаючи
не тягнуться спин
кожного
через ключиці

бо душі
на першому поверсі
з різних боків
жіночі і чоловічі
окремо

і не те, щоби був розподіл поняття душі
на маскулінне й фемінінне начала
не те, щоб
підтримувати
матеріалістів-метафізиків
але лол
яка в біса душа взагалі

чули колись про сімейні гуртожитки?
як не склалося, то й не складеться
застряг якось
в дитинстві
в юності

в зрілості
і чекаєш на чергу помити посуд
на ранковий візит до вбиральні
на сонце, що зійде на заході
і заіскриться кожна з кімнат
і засяють настінні очі
і забігають зайчики
і

щовечора
граєш у хованки

із сусідами
та білизною на балконі
довгому і полохливому, як плацкартний вагон

і
щодня
вариш каву
на порожній кухні
з чужими запахами

і запрошуєш в гості
лише тих
хто назавтра
прокинеться поруч
і буде вітатися
з ким захочеться

може і тільки з тобою

ви сідаєте за стола на кухні
котра насправді частина кімнати
наливаєте повні чашки
окропу

й ти пояснюєш, що воно пральня
і в яких переходах прочинені двері
аби таємниці гуляли

що таке щирість і чим її заїдати?
нічим
пити й п'яніти

допоки не схоче
додому

коханню

якби не існувало магії, хіба було б довкола стільки балачок про неї?

коли твоя собака всміхається мені і підморгує,
чи не магія це?
коли війники сполохано, та натхненно, хором цілують,
коли сніг чудується з нас і вихриться в своєму
світі, сіється зорями на лице,
на обличчя зіркам, на долоні полудню
посеред ночі?

коли муркочуть коти ельфійською чи есперанто?
чи не магія, як
найпростіше — монстром із пазурами, а вийде із затінку — морф?
коли дотики пальці-спина — відлік нового ранку,
коли годинники всі розганяються і спиняються зовсім не в такт,
коли такт задаєш звуженням пор,
коли пори, як чорний ящик,
все пам'ятають?

і трамваї спиняються саме як очі розплющуєш,
як значок на розкладці у дідуса виявляється летиключем,
як незнані міста прищурюються містками твоїм дивуванням?
чи не магія як циркулює вселенський обмінник ручками?
як листоноша в наплічнику носить тепло і як щем
пробирається в ванну
разом з зоряним небом?

коли де би не був, завжди тут,
коли серед десятків вагонів, що відправляються цієї хвилини, зу-
стрічаєтесь посеред міста,
коли мовчки співаєте один і той самий трек?
коли падолист за однісіньку ніч обертається лютим,
коли змієвицею вигинається час і відстань —
часоворот бо працює в руках у декого,
в їхніх частіше?

коли тиша всідається поруч на панк-рок концерті,
коли сяйво зіниць освітлює найтемніші під'їзди і коридори,
чи не магія як твоє позіхання — усмішка левенятка?
чи не магія відблиски світла в калюжах, і фар, й скрегіт коліс, як не
страшно померти?
чи не магія як дощ-композитор гулко по клавішах вікон, дерев гово-
рить?
як все жахливіше жаху, а ти думаєш: все в порядку,
усе прекрасно?

коли разом
як сни
і поза
снами
і

якби не існувало магії, хіба було б довкола стільки балачок про неї?

авторам

рима аутофагіює заради зростання поета як поета
текст перетравлює власні органи
ділянки віршоплазми за допомогою пальців й дурного мозку дурно-

го автора
разом з секретій секретами
всихають
разом зі стінами, стелею
осипаються
уламками віконниць, вікон, барокових рамен і рам

рима виїдає себе чайною і столовою
коркується в пляшках довгої витримки
й юні, й олдфаги-пости захлинаються й кашляють,
відхаркують й спльовують після щонового ковтка
все кожною з мов
було сказано
всіма ритмували
ритмами
по-всілякому плели, по-всілякому шили, в'язали,
павутинили, ткали

тернами
нам
мертво
дертися
дерти ся
дерти одержу мови
знову
і знову
знову
і знову
знову
і знову

і хай собі десь один прогинається дах від римо-
чи відсутності римо- втоми

всяк є творець

(навіть бог, якщо напpавду носитиме вірші під пахвою
якщо напpавду буде, задихаючись, їх читати знайомим)

ЖИВИМ

складаєш рейтинг найгарячіших
текстописців після котляревського

сниш про прелюдії
групові, звісно

і зрощуєш клавіші не піаніно
і ростиш на місці крихт сум

пагони
пагони
пагони
тягнуться сонця
впираються ув екран
й вибухають

гомоном

шкода симоненко не чутиме
обговорення впливу зачіски
на його сексуальність
шкода ольжич кандиба

не знімався в dead poet's society
(міг би)
шкода і мистецтва, і журналістики
шкода і твоєї щирості
шкода і змочлих шкарпеток

шкода
та
зима застрибнула
заскочила нас зненацька

й лише плакати
плакати
плакати

як немає ким грітись
як усі надихальні — вже давно неживі
і як
зовсім
живе
не
надихає

і як ти
ще не мертвий
і не поет
та вже не частина цілого

і як ти
ще не мертва
і не поетка

а так прагнеш любові

ссавцям

твое судно китобоя
й моє китогорлове
протягнуть руки
над дев'ятивальним страхом
руки заломляться
разом зі світлом,
що стікатиме крізь,
сочитиметься
соком світу й усіх світових океанів
(одного)

ти заселяєш історію мого життя,
перетворюєш горор в комедію
(трагі)

мертві,
поглянь,
підводяться
виходять, сміються
живі — не менш тлінні й зотлілі
осипаються з пальців у воду страхами

моє китобійне судно —
не найсильніше у світі,
але як може вбивати —
вже ж не беззахисне

китів своїх ношу всередині
й ти
зачепив їх
декілька

і хай у мені не Північна Атлантика,
і хай у мені не дев'ятнадцятий вік,
та всіх сірих до останнього винищив

нічого,
нічого
подружуся зі Свеном Фойном,
навчить як зробити гарпунну гармату

і вже я полюватиму
не на китів,
а на їхнього
китобоя

й водойми очистяться,
чого ж бо боятись,
як руки дотягнуться,
як ратифікуємо
мораторій
міжнародної комісії з регулювання китобійного промислу,

як відпустимо мертвих,

як зростімо живих

і ніколи-ніколи не будемо вбивцями

хто носить любов у собі,
не вміє вбивати

пасажирам

Ту-ду
Ту-ду
Ту-ду, ту-ду, ту-ду
«Обережно, двері зачиняються..»
Чи як це у вашому місті,
у кожному з міст.
Мій стіл
доценту напханий паленим листям,
мій стіл
усланий кистями
рук, ручок, ручорук, рукоручок.
Чо
ловік з десять зліва
мовчать,
намагаються геть не дихати,
або й як дихати, то геть тихо.
Коли ти посміхаєшся
місяцем, сонцем, кожним з небесних світил, —
від твоєї посмішки гине,
стрибає з даху волосся, з горища за вухом
осінь.

«Обережно, двері зачиняються.
Наступна станція...»
Чоловік з десять зліва, порожній блокнот,
щоби більше трешово
навіть не у клітинку чи в лінію, а в косу

сумом наповнює,
Шариш, таким глибочезним, сірезним
чи навіть безколірним,
невимовним
від
не вимовляти.
І хтось невимóвно п'яний, не мовить бо,
вп'яте вже зайдеться сміхом,
заглянувши через поруччя в мій недоскетчбук.

Букви слизом затагнуться,
букви прилизані й голі, змочені диханням,
придихом цигаркового диму
вибухатимуть прямо в обличчя
тим десятьом
римами, римами, римами, недопаленим Римом.

«Обережно двері зачиняються.
Виходячи з вагону, не залишайте свої речі...»
Синя, закутана в шарф,
синьо-зелена з шапкою,
ще коричневий, чорний, знову чорна, і сірий.
Кожне, кожнісіньке з їхніх облич
наче з фарфору,
запліснявіле чи вицвіле
й краса тут абсолютно не важить,
як і ми не на Землі не мали б ваги.
Вагатися від «так» чи «ні»
на кожній із шальок,
уражених сумнівом,
вражених враженням,

як мої тілозгини вражає
щодотик розмови
наших з тобою тактильних мов,
наших з тобою калькованих
(насправді ж найавтентичніших з)
нашкірних муралів.

«Обережно, двері зачиняються.
Потяг прямує до станції...»
Кожне із тих десяти:
синя, закутана в шарф,
синьо-зелена з шапкою
і коричневий, чорний, і чорна, і сірий
могли б
мати свою поличку в моєму столі,
свій спалений лист, недопалений Рим.

Пальцем стискаю за потилицю й п'ятки
і пхаю
в кілька станцій тому
ще порожній блокнот.
Тепер ви —
лише маленькі затуркані букви,
рандомним порядком
змочені диханням,
придихом цигаркового диму,
голі й пласкі на дотик.

Знаєш, в одному із всесвітів
вагони метро освічують посмішки.
Знаєш, в одному із них і твоя могла не з'явитися.

І,
знаєш, освоєну людством частину світу
перекладали саме як «всесвіт» з еллінської,
а не «ойкумена»
й що, як на мене,
ми вже освоїли тут під землею трошки
й цьому підземному місту дещицю винні.
Знаєш, якщо у собі носити свій власний
всесвіт,
як я тебе
на горищі за вухом, на даху за волоссям,
осінь
згасне у поглядах,
осінь
зайдеться сміхом.
Осінь не п'яна, просто
я особисто
відмовляюся
їхати.

Ви помічали як мало із нас
наодинці в метрополітеності
мають хоча би якийсь вираз обличчя?
Вибачте, та
відсьогодні

«Обережно, двері відчиняються».

Хочете — теж виходьте.
Чхати на всі погодні
умови,

розклади,
змови.
Вибачте, та відсьогодні

я відмовляюсь губити свій всесвіт.

Давай краще разом новий виїздимо,
давай краще разом новий створимо

тобі

закоркую тебе у пляшку
вкину в озерце
вистигле, встелене памороззю
з віддихом вічності

як і впливеш
то лише у широтах
північного льодовитого:
десь у карському
чи норвезькому
чукотському
баренцовому
гренландському
печорському
східносибірському
білому
морі лаптевих
бофорта
ванделя
лінкольна

та не в мені

втомі

мрію поселитися в ліжколенді
подорожуватиму ковдрами і простирадлами
сни стануть новітніми медіа
подушки — горами
а дрімота — державним ладом

мої пледи-дороги
мінітимуть колір щодень
залежно від настрою
поруч спатимуть люди і носороги
і тоді заснуємо свою
ліжководову школу астики

всі завжди ходитимуть босими
і наковдреники — то килими-літаки в хмарах
сон у кольорі кожному гостю
сонцю шкарпетки
місяцю веселкову пару

камон, чуваки
ліжколенд
крапка
ком
крапка
заходьте
а, й на сніданки теплом
годуватимем всіх
замерзло-самотньо-голодних

населенню всесвіту

хапайся й зникай.
маленький небесний літальний човен
з'їсть наші прикметники й зникне теж.

бо
за краєм
че
кають
на кожен обмежений розум
й, якщо ти підеш,
найвища захмарна вежа,
від
стеживши
всі коливання і наночастоти,
вимкне ділянки спротиву,

і вже як спитають «хто ти?»
«ой, лоскотно,
просто я
відчувати вмію,
і відчування — нормально»
тоді
й повернешся
з мріє-
небесно-літальних
човнів до своєї спальні,
згорнешся, і вежа
за тисячі кілометрів
насниться.

місяць
спитає «де ти?»
ти посміхнешся місяцю:
«тут».
а маленькі небесні камені,
прибиральні човни-комети,
круто
повернуть вліво,
й, немов,
завмруть
зламані,

допоки комусь на землі
не заманеться не жити щасливо
знов

собі

Якщо соняху сказати: ось сонце, рости.
Хіба він повернеться в інший бік?
Якщо дати щенятку сметани,
Хіба воно скиглитиме від голоду?

Якщо відпустити впійману рибу,
Хіба вона стрибатиме назад у руки?

Якщо спалити відкинутий хвіст,
Хіба у ящірки не виросте новий?

Тепер скажіть мені
Нащо я

Існую людиною?

Ні сонця не видко,
Ні турботи,
Ні

Розуму.

щастю

я тобі над хмарами,
ти мені в.
мий, мий,
білим вибілиш —
вміє грім
водою криштальною,
талою
стали ми
(станемо)
мокрими
від
пари,
парами в купи зіб'ємось.
і

ось тобі промінь,
лови.

я тобі над хмарами,
ти мені в.
небо — море, ти — корабель, я — гавань.

грім же, штормить.
мить,
і
вмиєш
ся сонцем цим
мить
і
прилив.

я тобі над хмарами,
ти мені в.
в море небесне входи,
плавом впливай,
жи
ви.

світло пронизує
хвилі-хмари.
збирається дугами
райськими.

якщо ти —
моє марення,
стій.

штиль бо вже.

я тобі над хмарами,
ти мені в.

мий, мий

до
білого
постанемо чистими
чисто
ми

обважнілі і вмиті дощем,
водою,
силою,
світлом,
одне
одним

мить

небо обернеться морем,
ти кораблем, я гаванню
ти мені в, я тобі над
хмарами

простору

чуваче, а наше місто
замале для нас двох, виходить
виходить, що кожна кода —
відома
кожне «не ми» — ми
і Русь
Київська
обертається гусінню
виповзає
і

шкодить

і кожну
дорогу хочеться
вирвати й за орбіту
ну і вона навзаєм
хай

не сонцем більше
а містоблукальним вітром

я
тебе
знаю

вітром, що носить ся поміж будинків
вривається
в мене
кожним знайомим каменем
звиклі
райони — зранені
алеї — висохлі вени

хай собі так
в рай —
центр і модифікує
геном
його мутації
буде відсутність пам'яті

Кий тепер ніц не чує

Либідь нічого
не бачить
й Щек із Хоривом
вранці

зберуть
всі лайнові вірші
і
повтікають

що
значить

чуваче, а наше місто
замале для нас двох виходить

тому тебе тут

більше

немає

вулицям

— Гей, посміхнися.
(Вона посміхається).
— Ну й молодчина. Тримай.
Місяць ще трохи й тараном в сонце,
Зайцями в шибки Дажбог із Хорсом,
З вікон відчинених пахне чай.

Вечір сідає

Навпочіпки й тихо
Тягне з собою ніч.
Краєм бруківки снують люди й миші,
Дихає місто тепло й принишкло,
Вагнер з-за рогу кидає клич.

Вицвіла куртка,
Тремтячі руки —
Постать десь край стіни.
Гуркотом міста й живе, і гине.
Звуками скрипки рахує години,
Й знай зберігає, як скарб, сни.

—Гей, посміхнися.
(Вона посміхається).
—Ну й молодчина. Тримай.
Місяць в очах відбивається сонцем.
З зайцями хтось протягнув їй коцик
Й в шибку прочинену теплий чай.

Зовсім сама
В серці у міста
Всміхатиметься крізь сон.
Й дарма, що не має ліжка чи дому.

Відомо ж здавна, геть усім та усюди:
Відстань між холодом і теплом —
Матриця
Люди і люди,

Вулиця й вагнерівський

Півтон.

всім

Якщо постійно рухатись прямо в одному напрямку,
Незважаючи на наявність/відсутність доріг чи стін,
Зрештою
Можна
Вийти за контур міста.

Синьо-зелені спалахи,
Лінії між горизонтом і нами,
Між горизонтом і горизонтами,
Флуоресцентна сітка із жовтої павутини —
То
Комп'ютерні баги, програмні діри, недомальовки,
Не
До.

Наше з тобою місто — вельми смішний ігровий симулятор,
Якісно-штучна реальність,
Безпунктовий шматок двійкових кодів.
І ти
В ньому
Всього лише одиничка чи нуль.

«Наше місто»— синонім до «наш материк»
вертикальна з нахилом паличка
«Наш світ»
Слеш
«Наш Всесвіт».

І навіть, якщо
Бісовий Всесвіт
Таки нескінченний,
То,
Закладаємося, що твій світ

Точно вривається там,
Де

Недо-
Мальовані обриси,
Недо-
Працьовані контури,
Не
До

В твоїй голові.

Адже наша реальність –
Лише безпунктовий шматок нейронних сигналів.
І ти
В ньому
Лише еферентний та аферентний
Імпульси.

Ти ж

Взагалі

Не існуєш

вині

купала Купала — викупала
закопала
копану копитами копанку –
всохлася, без води бо
як я без тебе

купала Купала — накупалися
закупили
купованих купою купідонів –
всохлися, без ласки бо
як я без тебе

купала Купала — захопилася
схопилася
наполохали
сполохали

втопила
вбила
тебе в собі

хоп
–
і я без тебе

вартовим

Надкушу твою усмішку.
Найщиріший шматок загорну
І відправлю

На місяць.
Хай собі лейтенанти
Загону щастя
Всідаються за еліптичний стіл,
Довго й марудно вирішують
Чи заслуговуєш
Бодай трохи.

Думаю, вибухнуть галасом,
Поки
Найстарший ручиською не припне стола –
Молоді аж підскочать.

Потім
Бандероле-кометою
Ти отримаєш лівий кутик.
Вчепиш його.
І щораз, як всміхатимеш лисом,
Один з місячних ліхтарів
Поміж кратерів
Палахкотітиме.
Інший півкутик
Там світити залишався бо.

Щоби нагадувати
Лейтенанту з загону щастя
Про надірвану усмішку однієї з землян,

Що

За твоє

Попросила

анні франк

Хлопчик в смугастій піжамі
І дівчинка
Без
Одягу.

Хлопчику, хлопчику, хлопчику,
Ти краще пустив би
Її
Рукав.
Дівчинка втече, дівчинка ж виживе,
Дівчинка ж
Зараз
Не веде щоденників,
І ми
Не в Голландії,
І не в Польщі,
І рік нині після двохтисячних,
І хлопчик не він, а ти,
І дівчинка не вона,
І ні,
Це не про війну.
Краще б і ми
Були незнайомі,
Як дівчинка з хлопчиком,
Що мали би жити,
Мали би мати життя.
Я своє віддаю.

Тримай,
Анно

Мені
Соромно
Мені
Соромно
Мені со...

розуму

Зачиняйся зсередини і став перед дверима хрест.

Десь в центрі кімнати

Рий собі яму

І

Стрибай.

По ходу, Ісус невчасно тоді воскрес.

По ходу, розп'яті

Думками

Не

Впливуть рибами.

Сверли в собі діри й відтискуй наскрізні тріщини.

Пропалюй марнотами

Як Еклезіаст

І

Тікай.

По ходу, з часом твій страх буде тільки вищати.

По ходу, всі квоти

Розтаскані

На не твоє життя.

Малюй в голові моря-ненажери й багато глибоких урвищ.

Дванадцять разів

Кидайся

По

Допомогу.

По ходу, це ти, а не життя — курво.

По ходу, усі

Кривди

Від тебе, а не від бога.

Чи в що ти там віриш.

Бо я

В свою

Голову.

Назар СХІДНИЙ

автор із киева
подорожує світом
і своїми думками
любить тварин
в тому числі людей
(в минулому студент факультету кібернетики КНУ)

коли тролейбус минав церкву
сонце засліплювало її очі
але вона все одно хрестилася
хтось же має її зрозуміти
хтось же має її простити
і якщо цього не роблять молоді дівчата
з тролейбусу
яким вона розповідає анекдоти зі своєї
епохи
жодним чином не пов'язаної
з церквами
то певно це зробить бог

коли тролейбус минав оперний
молоді дівчата виходили
і залишали по собі культурну прірву
і спогади про вульгарні сукенки
які носить ця генерація
пропаща неосвічена бездуховна
і якщо їх не покарає
ані держава ані суспільство ані батьки
врешті-решт

то певно це зробить бог

коли тролейбус влаштувався на кінцевій
і виходячи з нього вона бачила двох хлопців
губи яких немов пазл зливалися у єдину картину
вона пошепки плакала
бо якщо вона не заплаче
то певно це зробить бог
а вона не любить коли дощить

коли ввечері тролейбус відвозив її додому
вона сиділа на своєму улюбленому місці
в кінці салону біля вікна
хрестилась коли проїжджали церкву
і сумувала за ранковим сонцем
не підозрюючи
що воно сліпило її не тому
що вона говорила словами божими
а тому що змусила бога говорити
своїми

аркуші вислизують з-під її пальців
вона топче їх
топче
вірші повні чорнильного суму
ще більше чорніють
але скільки б вона не гамселила
текст написаний чорним по чорному
з пам'яті нічого не викреслиш
жодного слова

жодної літери
вона і без цих брудних аркушів
збиратиме повні зали
зриватиме гучні оплески
і кожен з присутніх рано чи пізно
закохається у її слова серце
важко сказати в що саме
бо її слова синонім до її серця
її вірші як китові пісні
лунатимуть стільки
скільки лунатиме її життя
іноді здається вона схожа на того
кита
що співає на частоті в п'ятдесят два
герца
якого всі слухають але ніхто не чує
який всім так цікавий тільки через свою
самотність
і вона топче їх
топче
вірші повні чорнильного суму
ще більше чорніють
на частоті в п'ятдесят два
герца
лунає дивацька пісня
сльози розчиняються в океані
вона розчиняється
краще б не було жодного з цих текстів
краще б вони назавжди залишились ненаписаними
краще б ніхто їй не плескав
краще б ніхто не слухав

*присвячується Ані Море, Алісі Шампанській,
Кірі Кирні, Оксані Расуловій,
Тарасу Корпанюку та всім іншим серцям,
які час від часу не можуть не битися*

кожен поважний поет має двох-трох
знайомих суїцидників
може навіть одного мертвого

найпопулярніша причина вчинення
самогубства —
нещасне кохання
найпопулярніша причина написання
поезії —
нещасне кохання
безконфліктне мистецтво —
це філософський камінь
міф за яким женуться
всі алхіміки
себто творці
себто поети
так ядерна фізика може перетворити ртуть на
золото
але до чого тут філософський камінь
так ти можеш жити щасливо
але до чого тут поезія

старий поет якось сказав мені
читай свої тексти повільніше не кричи
якщо вірш справді гарний

його й так всі захавають
іди на всі п'ятнадцять дюймів старий
поете
(це розмір тієї самої палички
з бузини і волосся тестрала
що творила такі дива
про які ми з тобою навіть не мріяли
тієї самої палички заклинання якої
ніколи не вимовлялись пошепки)

коли кричиться кричи
коли хочеться бунтувати бунтуй
поезія — це ти
ти — це поезія
не прикидайся спокійним коли
всередині розігралась
відома картина едварда мунка
не бреши хоча б самому собі
коли стоїш на даху і дивишся в прірву
і думаєш що бракує людини яка б тебе
зрозуміла
дістань з кишені блокнот
бо сум — це найсильніша емоція
бо сум — це найкраща частина
найгірша — коли все забулося
коли вже нічого не відчуваєш

кожен поважний поет знає двох-трьох
щасливих колег
може навіть одного живого

зупинись, Форесте,
ми ще пробіжимо
від атлантики й аж до тихого
тихше, Форесте,
ми ще поспіваємо
разом з lynyrd skynyrd
вимовляється 'lěh-'nérd 'skin-'nérd,
пам'ятаєш?
пам'ятаєш гучні звуки і спалахи,
голоси звідусіль
двома незрозумілими languages
щось шепочуть тобі на вухо
шепочуть шепочуть шепочуть
шепочуть
шепочуть шепочуть шепочуть
шепочуть
гвинти вертольота
ураган сагмен
все складається воедино
й проноситься перед очима
бігти бігти бігти бігти
бігти бігти бігти бігти
не тікай, Форесте
метал ще встигне розсипатись
be a simple kind of man, пам'ятаєш?
won't you do this for me if you can?
touchdown'и зрештою нічого не важать
як і перемога в війні
як і монополія на вилов креветок
давай просто зупинимось і послухаємо

як вітер шепоче на вухо новини

епоха hippie минула woodstock вже
відбувся
тут і зараз
на лавці
тільки я і ти я ти я́ти яті
я боюсь поставити наголос в цьому
слові
що не існує
я боюсь подивитись під ноги
бо асфальт надто швидко пливе
зупинись, Форесте
ми ще пробіжимо
від атлантики й аж до тихого
давай просто подивимось на пір'їнку
що так безтурботно пливе
світом дурних бігунів

(коли у метро я не жертвую кошти
неперевіченим організаціям
та приватним особам
я мовчу

коли безхатко надворі копирсається у
моєму смітті
я мовчу

коли лівою під столом він тримає за
руку дружину а правою так само

коханку
я мовчу

я мовчу коли популісти приходять до
влади
я мовчу коли війни розпочинаються із
нічого
я мовчу коли п'яний на платформі
столичного метрополітену згадую наші
обійми
я мовчу коли ти кажеш все добре в
останні хвилини що є в хіросімі

я мовчу коли сіро-зелені очі
відзеркалюють мій внутрішній страх
я мовчу коли цілую четверту іншу й
досі уявляю тебе

я мовчу коли річки стають надто
брудними щоби їх пити
я мовчу коли біологічні види
знищуються заради економічної вигоди
я мовчу коли задивляюся на дахи
лук'янівських багатоповерхівок
я мовчу коли найважливіші речі
залишають в дужках
я мовчу коли кажуть що мистецтво
померло
я мовчу коли раз на рік передруковую
політичну мапу світу
я мовчу коли ти питаєш чи нікому

не заважаєш
я мовчу коли думки заплітаються
в морські вузли
я мовчу коли все зрозуміло без слів
я мовчу коли всі разом зі мною
мовчать
я мовчу і записую у блокнот
я мовчу
я мовчу
я постійно мовчу)

ми живемо в прекрасному світі
давай усміхатися (поодинці)
життя ж бо багате на чудеса

крадійка моєї пам'яті знову зникла
старі символи вже забуті
струни розірвано
книжки підписано
хвороби пережито

чим краще тобі зараз
тим гірше буде в кінці
тому іноді найкращий вихід із ситуації
це страждати на альцгеймера
щоб назавжди залишитись тільки в
приємних спогадах

джон стюарт мілл казав
краще бути нещасною людиною

ніж щасливим собакою
і всі ми вголос погоджуємось
хоч в глибині душі часто воліли б
обрати синю пігулку

єдиний спосіб не дати дереву впасти
спалити його
єдиний спосіб не дати світу впіймати
себе
постійно тікати
єдиний спосіб не зіпсувати стосунки
це померти раніше ніж їх буде
зіпсовано

поети звикли знаходити красу в усьому
у слідах на асфальті що вкрито тонким
шаром снігу
у випадкових фразях почутих у
перехожих
у тривалій відсутності близьких
особливо в останньому
саме тому вони часто мандрують із
міста у місто
саме тому їхні мертві тіла логічніше
було б
не ховати у землю
а відправляти у космічних човнах до
далеких зірок

рано чи пізно і я поїду
рано чи пізно і ти заплачеш

і вулиці чекатимуть на повернення
і вокзали про зустріч благатимуть
і серед всього цього крику
серед всього цього хаосу
сонце зупиниться нагорі
й поверне назад до сходу

всі ми зустрінемося знов
всі ми воскреснемо
всім буде чутно наш спів

давай побудемо довше
перетворимо воду на вино
і вино на чай
викупаємося у вині
вмиємося чаєм
напустимо карасів у ванну
хай задихаються у вині випускають потроху очі
будемо дивитися як лускою вкривається стеля
а на балконі вирощуються водорості
у пляшках
самі собою
само собою

скуштуємо шкіру одне одного
пострумуємо по підлозі
струмом

викохаємо китів у дитячій кімнаті
і засиплемо кетановом

хай граються

так щоб без зайвого
так щоб по-справжньому

воду на вино
вино на чай

поїзд прибуває на станцію море
– постіль передавайте провіднику —

занурюється глибше ближче до води
– санвузли зачиняються за півгодини –

вагони будуть прикріплені до риб
– у поїздах та на станції курити заборонено –

колії вживаються у водорості
– чай та каву можна замовити у провідника –

дно вдихається наповну до спазму
– не підходьте до краю платформи –

чай
заварений на
мушлях
можна пити
без цукру

водорості

варто збирати
на коліях
коли прибуває
поїзд

сьогодні вночі була в клініці
певна річ
нелегально

бо ж свідомий громадянин не
пролазить о другій ночі крізь скляні
двері розриваючи шкіру на долонях у
приватні організації що не приймають
клієнтів після сьомої
на їхню думку це брутално
(для рими, насправді — ні)

сьогодні вночі обличчя схудло вдвічі
в-дві-чі
фатально

можна було спробувати викликати
швидку але вона би приїхала не надто
швидко а в клініку треба було
потрапити саме зараз розумію до того
швидкі не відвозять у клініку

сьогодні вночі принесла додому сувенір
очевидно
безбажально

мій здоровий глузд у скривавлених
пальцях лежав на морозі під снігом
твої байдужості чомусь тхнуло рибою
а ти запевняв що то новий парфум із
запахом гірської хвої

сьогодні вночі поставила крапку
в новелі
інструментально

глузд залишився біля твоїх ніг якщо ви вже
вирішили викликати швидку щоб
потрапити в клініку вмикайте Баха
вони їдуть завжди так довго а під Баха
помирати приємніше

Марія БОГАТИКОВА

студентка 2 курсу, мистецька журналістика

Без назви

Навчи мене втрачати дах. Навчи мене мовчати.
Моя душа — мов вільний птах в полоні. Закричати
нема вже сили, як нема кордонів.
Нема вже волі — і пісень нема.
Я буду воювати проти Долі
та на межі ридатиму сама.
За пазухою таємниць не маю,
не вчуся щастю, більше не мовчу.
Коли люблю — до білих хмар злітаю.
Коли ненавиджу — донизу вмиль лечу.

Як навіжена, буду танцювати
під крижаним, мов лід, дощем.
Ховатися сама, тебе ховати
під поцілунками, у темряві ночей.
Я буду зустрічати Сонце біле
на небосхилу контурній прямій.
Я буду квола, я віддам всі сили,
аби ти був навіки тільки мій.
Я стану полум'ям, я стану зорепадом —
У пам'яті твоїй лишу пекучий опік.
Хай небо б'є мене колючим гострим градом —
на віки-вічні ліки — твій лиш дотик.

Навчи мене шептати клятви вголос.
Тебе нікому я нізащо не віддам.
Тебе сама уб'ю, мій божевільний Колос,

мій Аполлон, мій чортів невмирущий,
моє прокляття, цар душі та тіла.

Я за межу, здається, заступила.

Залиш відбиток на моїм чолі.
У всесвіті зірок одна — згаса.
Я танцювала наче уві сні...

Забудь мене.

Забудь моє ім'я.

Стрічка неба — далека блакить
Бісить і манить
Немов магніт
Стрічка неба — горить, немов той ліхтар
І до синього я червоний додаю

Твої руки — то є первинне тепло
Для душі
Мовчанки вони джерело
Твої сльози — найкращий блискучий кришталь
Чаша повниться болем
Та ти не зважай

Кожен келих — вино
Кожен келих — глумливий блюз
Я для тебе ніхто
Я до тебе ще повернусь

Повернись, доки зорі на небі і мла
Кожна зірка — то ти
Кожен подих — то я
А разом ми — хмарини, що вірили у дива
Стрічка неба не синя, червона
І небо пала

Кожен келих — коньяк
Кожен келих — надії блакить
Я — художник
Мій пензель малює мить

Стрічка неба — прозора, як той діамант
Я малюю кобальтом, як ночі пливуть на спад
Я малюю краплини сузір'я і світанкові смужки
Я борюся із сумом/з тобою/
Та вже самотужки

Кожен подих — пекучий надуманий дим
Кожен подих — мов слово до вітра-брата
Я прошу: ти сьогодні нікуди від мене не йди
Домалюємо небо
Долонями
Підеш завтра

Лев ГАЛАГАН

Народився у м. Київ, 28 липня 1993 року. Київський національний університет імені Т. Шевченка, студент 2-го курсу магістратури за спеціальністю «Медіакомунікації».

«Люблю сучасне і несучасне мистецтво, щирих людей та книги, що змінюють життя».

Кар'єрист

живеш у Києві
сам родом з Дніпра
дітей нема собак і котів нема
ти часто їздиш у відрядження
у тебе вдома зів'яли вазони
на підвіконні
зіпсуті фрукти у холодильнику
тому що їх нікому і ніколи їсти
на серці твоєму тьма
як і в кімнаті де ти спиш
ти намарно чекаєш просвітлення
в анкетах із сайтів знайомств
у перехожих чекаючи на зелене світло

ти народжений у великому місті
коханка пішла з речами вчора до іншого
живуть у віртуалі тепер давні друзі твої
не знайшовши в реальності собі місця
плачуть у снах не зачаті діти
а ти ж їх міг мати й хотів неодноразово
кар'єрист

15 листопада 2015 рік

Дощ

цілий день лле дощ
і темрява бароко
калюжами капкани дощ
і хвилі по калюжах
узбіччями каштани дощ
і небо перламутропавутина
цілий день лле дощ
парасольки мокро
калюжами каштани ти
узбіччями капкани дощ
і небо в павутині перламутру

2012 рік

Плацкарт

експрес який я чекаю крізь ніч на платформі
у коричневій холодній куртці з рюкзаком на плечах
дрібні банкноти у верхній правій кишені
квиток між сторінками паспорта і багаж
несподівано легший ніж туга за домом
перон мое рідне місто і двадцять два роки життя
з якими я й не прощався коли двері зачиняли провідники
чутно голос тієї жінки у мікрофон що не працює як слід
талія іншої жінки не проходить у двері
сірі обличчя людей і спортивні костюми
пилучні кросівки яким більше трьох років

тунель з людей їх червоні від неспання очі
і наші душі бідні наші душі
сповідає весна з побіленим корінням
сканує колії та мокрі вікна чомусь завжди мокрі

люди і їх вічна самотність
обкурений тамбур і тільки на цю ніч
моя тісна полицка

5 квітня 2015 рік

Валерія БЕРЕЗНА

студентка 2 курсу спеціальності «кіно- і телемистецтво»

If

В моїй душі, під грифом «Хранитель ілюзій і снів»
Є один грізний воїн, смішно названий «If»
Він списа кидає у мене, як тільки посмію й вкажу
Йому адекватну й цілком допустиму межу.

Він, наче орел сизокрилий, хижак із гарячою кров'ю
Зриває верхи і марить, і марить, і марить...
Амбіційно-смішний. Не збивай його на півслові!
Він реве тобі і кричить... Він так думає. А насправді — картавить.

«Якщо я вдихну аромати магнолій,
То кину тобі ці квіти до зраних ніжок».
«Ти спиш? Прокидайся! Ми йдемо боротись за волю
Не плач і повір, стане світло, якщо... Не принижуй мене!»

«Якщо ми з тобою вчимося, то будемо знати
Якщо ми з тобою любимо, то зможемо втримати»
Насправді, мій воїн, ти знаєш, що ти — азартний.
Але покинутий. Навіть мною — покинутий.

Бархани (елегія)

Озирнися і задивися...
Де той спокій? Ця туга ламає
Мрію дитини. Як срібна водиця,
Все в видіння химерні тікає.

І чому мені знову здалося,
Що води не існує відтоді?
Що від спраги ніщо не звелось,
Навіть у найпречистішій вроді.

Де моя золотая квітка?
О, подай мені сонце, Лебідко.
Он, подруженько, бачиш — на тумбі
Полягло божевільне. Все гидко.

Аби хтось прислухався до правди,
Та вже можна й без неї, лиш криком,
У відлунні, із Янгольським ликом,
Промовляв мені: «Тільки не падай».

Відчувається доля даремна,
Як акорди нечуваних дзвонів.
Я не знаю, чи істина кривна,
Чи сльоза в епіцентрі циклонів.

Хто згадає те срібне проміння,
Ту духмяну траву, що на скосі?
Що над нею Святе Поклоніння
Квіти-зорі спліта у волосі —
Білі Янголи. Ніжні і босі.

...
Догора наше спільне коріння,
Бо від спраги воно — не звелось.

Ілля ДРУЗІЮК

Студент 2 курсу спеціальності кіно- і телемистецтво

I wouldn't want to lose my mind
The times they are a-changing
I go to work
And there I grind
My desk needs rearranging

I keep my mind at all the times
On me, not them, not you, but me
It's mine to think and mine to please
And mine to stress or feel at ease

I wouldn't want to lose my mind I like it there
At peace
Inside

But then he tells me
You don't choose
The mind, it leads the life that soothes

In the beginning, soothes you
And when you sleep
It wanders

Дарина МІЗІНА

студентка 2 курсу, мистецька журналістика

///
море передосінне як лагідний-лагідний вбивця
що спочатку вдавав закоханого
аби підібратись до жертви ближче
і згодом, коли все стало звичним,
але до буденності ще далеко
він обіймає тебе у ліжку
наспівує ніжності мантри
дістає своє лезо
блискуче, мов гладь водяна на світанку
і, пригорнувши до себе тісніше,
ділить твою горлянку
багряною ниткою заходу
останніми датами календаря
останнім промінням світила...

...і ласкавистим усміхом
закарбовує в пам'яті
крайній шедевр смертоносця
одягає плащ довгий
кольору зжовклого листя
і полишає тебе
ніби русалку
що штормом об скелю вдарившись
жертвою дому свого полягла.

/даність/
ми сіріємо, друже

сирістю змочені всі дизайнерські лахи,
на які заробляли моральною проституцією

я — ніби дружина тирана
що не відчиняє двері його коханці
змучена
зболена
злякана
дивиться в очі своїй самотності

юній, життям наповненій
завжди готовій боротися

наприкінці літа
не запитуй про мої справи
усе, як і завжди, тоне
в зігнилому листі осені

ми сивіємо, друже
старістю видихаємо цигарки,
що ховали в під'їздах і глибоких кишнях пальт

я — ніби молодість, що, загублена,
сподівається дива,
тонучи у дешевім вині
опівдні

наприкінці літа
не запитуй про мої справи
усе, як і завжди, спалене
у зігнилому листі осені

///

і не смій питатися, хто я
бо в сутності я є ніщо
простір, щомиті заповнений іншим
пустир, щожнив зацвітаючий по-новому

ось я — любов
внегда гріє сонце твоїх очей
я є гнів
внегда бл҃ґдѣ торкає людські вуста
я є смерть
оже підеш від мене
я є мшіца
зане дменіє мною керує
і я є людина і є живот
докамест багатий на мрію

але повсякчас
я є привид без імені
нерожденний
допоки не родиться моя тварь.

зі старослов'янської:

Внегда — коли
Бл҃ґдѣ — брехня
Оже — якщо
Мшіца — дрібна комаха
Зане — тому що
Дменіє — гордовитість
Живот — життя
Докамест — поки

Тварь — твір/творіння

///

Чий би солдат останнім не вистрілив у цій війні
Незалежно від всіх обставин життя
Від погодних умов
Від тектонічних зсувів
Від кількості спалених цигарок
Від тяжкості болю за інших

Я знаю,
Що ми не померемо
Я знаю, що будемо вічні

Та й що таке смерть взагалі?
Королева пластмасових тронів
Стриптизерка одеських клубів
Продавчиня гнилої риби

Я не знатиму її імені
Бо його вона каже лише померлим
Вручаючи візитівку
Перед останнім подихом

Ми не померемо
Смерть нам стане за подругу
Тобі — часом за музу
Мені — за коханку

Смерть — найпростіша з жінок
Завжди тримає слово

Не піддається на звабу
Забула, що таке флірт
Говорить чесно
Не буває байдужою

Незалежно від смерті настрою
Від кількості виданих сторінок
Від згубності вжитого хмілю
Від прицілу й моральності намірів

Я знаю, що ми не померемо
Я знаю,
Ми
Будемо
Вічні.

/АЛКОФЕМІНІЗМ/

Запевняли: «Жіночий алкоголізм невиліковний!»
А вона, послаблюючи краватку, натомість відповідала:
«Панове, ну що за сексистські кліше?!
Дайте мені трохи часу, — я доведу, що помиляєтесь!»
І запивала їхню мовчанку черговим келихом білого
(хоч біле, якраз, любила найменше)
Безсоромна,
розпивала пляшку за пляшкою наодинці
Одягаючи фраки колишніх
(бо кат має бути у фраку!)

Далека від римо-канонізованих,
Починала вже з першим промінням сонця

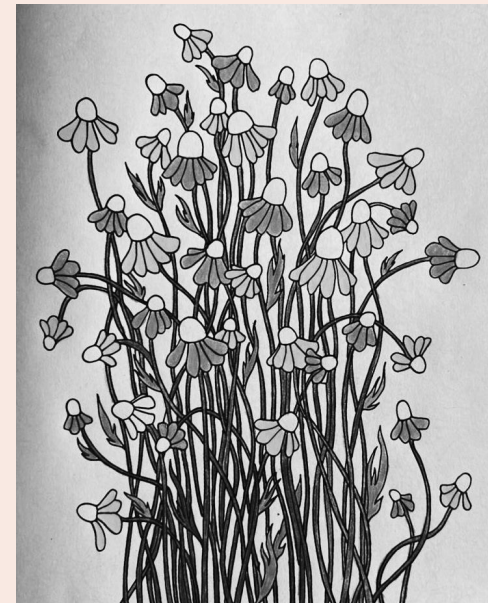
І на кухні замість відривного календаря
Повісила фото Лесі та Ольги
Через кожні п'ять виголошуючи тости
«На честь великих жінок української літератури!»

А коли прийшов час
Звісно, не вилікувалась
Бо лікуються від хвороб,
А не свідомо прийнятих рішень

/дуже короткий недовірш про загиблих воїнів АТО/
прості
складні
складені
ч и с л і в н и к и
у ранкових новинах...

/етюд країни третього світу/
Столична підземка — щось на кшталт вільного простору.
Прообраз демократії: тут радо вітають кожного, треба лише пред'явити перепустку — щербатий жетон відтінку тутешньої меланхолії.
Отож, столична підземка. Передкінцева нудної гілки. Сидять двоє, мати і син. Жінка, як і будь-яка середньостатистична жінка цієї країни, до невпізнаності побита долею, штучно зістарена щонайменше на десятиліття. Лише чоловік і ледве жива неня здатні пригадати колишні свіжість цього обличчя, сийво очей і молодечо-сміливу посмішку. Сама вона вже давно забула (забила?) про (на?) себе. Одного дня вирішила, що їй більше не існує, натомість є материнський інстинкт і кухарномийні рефлексії. Тепер вона не людина і, тим паче, не жінка, а мати й доглядальниця (не дружина, ці хоча б кохаються з чоловіком). Хлопчик теж, хоч і маленький, але вже прибитий невдалим збігом

обставин, через які лелека заніс його саме в цей, забутий «дружньою світовою спільнотою» рай. Це дитя назавжди застрягло в безперервному колі батьківських непорозумінь, нестачі грошей, політичних нестабільностей і ще трильйонів усіляких «не». Швидше за все, мати з сином повертаються із чергового «праздніка для народу» від місцевих еліт. Мені навіть думається, що вони одні з тих, про яких зараз говорять пошепки, із переселенців. Над обома ширяє завіса неспокою й люті, що від найменшої іскри вибухне третьою світовою. Тим не менше, сьогодні вони б мали опромінитись щастям, турботливі «дзядзі-нардєпи» платили акторам саме за посмішку на обличчях знедолених (схоже, платили даремно). Хмара туги от-от вирветься зливою з маминих очей, тимчасом в руках малого бовтається повітряна кулька з написом «Інше життя» — символ того, як це інше життя в нашому раї здувається за кілька годин.

Вікторія КУДРЯШОВА,

студентка 2 курсу, ЖСК, мистецька журналістика

Wie nie,
möchte ich diese Welt einfärben
und alle Zweifeln auswerfen...
Des Herbstes Farben greife ich dazu
und frage mich sofort: «Wozu?»
Um mich zu ärgern fallen Blättern,
ich möchte nur auf Himmel klettern
und Herbst bedrücken! Möchte lügen,
dass Jahreszeiten beeindrucken,
und weiß ich nicht, was muss ich tun:
ist meine Stimmung immergrün!

Український переклад:

Розфарбувати світ я хочу, як ніколи,
щоб сумніви попадали додолу...
Відразу ж фарби осені хапаю.
«Для чого?» — я себе питаю.
Лист падає без жодної потреби,
а я хотіла б видертись на небо
й, здушивши осінь, я збрешу,
що пори року всі вражають.
Не знаю я, що мушу я вчиняти:
Вічнозеленим буде настрій існувати!

Микола ГУМЕНЮК

студент-бакалавр спеціальності «Літературна творчість» КНУ імені
Тараса Шевченка, поет, музикант, дослідник українського літе-
ратурного авангарду, волонтер мистецького фонду «АрТерапія»,
куратор літературних подій Житомира

/білобока/

сорока гілля обіграє в сніжки
минає майстерно пастки негоди
ніби на її тільці немає нічого
окрім лискучого хвоста

сорока петляє
хвостом у вітряних лезах
сніг ловив її та не зловив

хіба ж ти не сорока
хіба я не сніг
не бійся
скоро піду
аби нам вийшло це боком

16.11.16

/млин/

цегляне червоне ципилно
порожньої міської котельні
стрічкою диму з небом зв'язало
сумний кочегар небо димом годує
щільніше зав'яже леткий ушивальник
аби змолотити останній свій дідух

тихо жорна розтирають сніги
наш мірошник з котельні
ціп до наступного року
в кутку відкладає

от мені би дізнатись
хто тримає жорна у хмарах
навіть мірошник
має ще одні руки до пари

17.11.16

/одна саміська/

видра одна лищить на льоду
річка холодного ока не відриває
замилувано просить малу чорношкірку пірнути
вилізу я на місток не тривожитиму воду
мій третій онук лежить на крижині
йому аби бачити не треба твої сльози
видра давно лищить на льоду саміська
а я повкидав усі відра в криницю

18.12.16

/хміль у празі/

Пахощі легкі
викликають пошану до мене
солодкозадих дам.
Бачите! — а мені однаково,
хоч і подібний я до райдуги
і голуби
вшановують мій капелюх.

(с) В. Хмелюк

обмилували хідники
сотні голубів снігу
і ти губами сідниць
частіше цілуєш землю

іноді буває
холодні щоки
примерзають так
що прикро вставати

хоча б щось
тримає наші губи
на одному місці
у зимовім шалі
не дає сказати
зайвих слів

30.11.16

/зима на рейках/

світло вуличного ліхтаря
перевіряє квитки у сніжинок
пускає кататись на своїх рейках

а награється видивом
дає впасти спокійно

лише ми з тобою
від снігу й світла білі
кружляємо тут без зупину
і вже так хочеться впасти
але ще багато речей

тримає нашу дзигу

2.12.16

/мрія казимира/

падає рясно
сіль на сніг
біле на білому
всотують чорні квадрати
моїх черевиків

я ніби вивишуюсь
над хідниками
ой вибач супрематуюсь
коли натираю носи воском
аби піти до тебе

5.12.16

Анастасія ВОЗНЮК

2 ж, мистецька журналістика

Свище вітер у скронях,
Обіцянки та мрії,
пошук в людях надії,
Теплий чай у долонях.
Відчуття ейфорії,
Смак любові й вина –
Все проходить, мина.
Спогад серце лиш гріє...

Олександра КОЛЕСНИКОВА

2 курс, мистецька журналістика

ЛЕБІДКА

Мамі загиблого в АТО єдиного сина, мого брата
Святослава Дмитріва, присвячую

Згорнула крилонька Лебідка,
І тихо плаче в самоті...
Зів'яла найдорожча Квітка
Єдина Квіточка в житті.

Сумує вдень і в тихий вечір,
І ранок втіху не несе.
Лиш уночі на зорі гляне,
І мовить: «Квіточко, ти де?!»

Ніщо Лебідку не розрадить,
Ніхто не в змозі допомогти
Нести тягар такої втрати,
Всевишній Боже, тільки Ти.

Лебідко люба, ми з тобою,
Обійми щирі ти прийми,
Бо не одна в своєму горі,
тримайся й крильця підійми.

Бо буде жити твоя Квітка
У наших спогадах й думках.
Назавжди в серці слід залишить
Про свій геройський, мужній шлях!

Ти не хили, Лебідко, крила,
Розправ їх і лети вперед,
Бо так зробила твоя Квітка...
Що розквітає із небес!

Згорнула крилонька Лебідка,
І тихо плаче в самоті...
Зів'яла найдорожча Квітка
Єдина Квіточка в житті...

Чекаю зиму

Чекаю зиму... А вона
Ще не прийшла, десь забарилась.
Сніжком укритись проситься земля,
Спочити хоче, бо за літо притомилась.

Чекаю зиму... Хай прийде
Й дерева голі тихо заколише.
Прозорим дзеркалом хай річечка стає,
Мороз-художник вікна всі розпише.

Чекаю зиму... Бо летять
Здалека снігурі червоногруді.
Поласувати горобинкою хотять,
Від холоду ж вона лише солодша буде.

Чекаю зиму... А вона,
Ще не прийшла, десь забарилась.
Прийди ж до нас, красуне снігова!
Прийди скоріш, чекати всі стомились.

Оксана РАСУЛОВА

«Якщо коротко — нейрофізіолог, поет, редактор. якщо по-справжньому — маю три великі пристрасті: потяги, книги і мости. якщо вже зовсім чесно — намагаюся навчитися любити, але поки що виходять тільки вірші»

одна велика любов що буде в твоєму житті
складається з сотень маленьких любовей

я не скажу тобі інших істин окрім того що
іноді стіни виявляються стінами
іноді ні
і найкраще чим ти можеш бути
вікно у такій стіні

усе це сказане і промовчане
лишається на пунктирі твоєї шкіри
провести пальцями
і виділити її синім
скопювати і носити скрізь із собою
у сумочці
використовувати замість закладки
торкатися відразу після того
як хтось кого торкалася щойно
лишається за дверима вагону метро

скопювати і вставити у ДНК
щоб наступні всі далі
теж відчували цю дику ніжність
цю ломку за твоєю шкірою

це завжди не-останнє прощай

щоб вони знали з чого світло в мені народилося
з чого магніти на хребцях утворилися
з чого складається пауза між видихом і вдихом
і не зовсім тихо
шкіра від мене відривається по живому

скопювати й залишити
скопювати й залишити
скопювати й залишити
і кров на пунктирі
спілою вишнею

як назвеш корабель
так він і попливе
лишаючи позад себе
спотворені розрізом хвилі
то я ніяк не називаю тебе
нащо мені щоб ти кудись плив

цей місяць з шорсткою шиєю
у кінці— за ниточку м'який знак
і я на ньому лежу
як на подушці
тільки дощ у вікно «тік»
тільки дощ у вікно «так»

сни вкриваються пір'ям
і долітають до адресатів

хочеться стати такою пір'їною
відірватись і впасти у воду
щоб йти на дно
тихо так плавно
зачіпаючи пальцями
латунні відблиски неба
у тонкокрилій прозорій лусці

і лягти на пісок
тільки дощ у вікно стук
тільки дощ у вікно стоп

тиша починається там
де закінчується мовчання
це як вийти на вулицю
у липні о 5 ранку
і дихати
я підходжу так близько
як тільки можна
себто лишаюсь на місці

жовтень сніжить
як старий телевізор
перемикай-мене-раз
перемикай-мене-два
водойма-глибока-хвилюється-три
як у дитячому віршику
а тепер завмирай
підемо шафи шукати
з ребристим і променевим різьбленням

а всі дороги ведуть до стін
усі стіни порослі мохом
настояному на іржі і тьмяності
він росте так що я чую
як дехто втрачає цінність
як сама позбуваюся значень
я ляжу тут ти ляжеш тут
і будемо тільки дихати
бо кожна окрема втрата
завше більше ніж сума втрат

і скажеш ти ні і буде це так
як чужими стають
як штори щільніше завішують –
я не знаю не знаю
навчиш мене?
як відрізають ножицями коріння
ніби волосся
з дерева роблять двері
впевнено стукають
з-за дверей незнайоме: «хто це?»
як не знаєш як від цих дверей відійти
як по стіні сповзаєш
притулившись спиною
як ліхтарі над мостом
у жовтні ніби ягоди омели,
вкриваються як інсеем білизною —
як ця осінь ступає босоніж
по ребрах зелених ніби спориш
колючих ніби сухий полин –
як під стіною сидячи хочеться

руки човником скласти
сісти у нього і попливти –
научиш мене?
навчи.

я прокидалася і бачила хвилі,
хвилі чорні, вал за валом, аж до дев'ятого.
хвилі зі Сходу, з іншого берега, з іншого континенту.
Господи, як ти нас всіх писав,
як запускав,
хто у тебе менеджер із контенту?
хвилі чорні, як сажа,
їдучі, як йод,
як синтетичні кислоти.
ми наїжачилися хмарочосами,
обминаємо вал за валом,
у кожному другому тонем наосліп.
коли Бог нас створював,
то йшов понад кожним,
як йдуть терористи з гранатами,
кожному в руку вкладав
чорне насіння смерті й казав:
«ось тобі, і тобі, і тобі, на тобі, на тобі!!»
як чорноту ти в собі несеш,
як вона перетворюється в чорнило
і витікає крізь пальці –
він на все дивиться пильно,
ніби крізь лупу чи об'єктив — тебе знімають,
тому посміхайся.
і коли смерть моя стікає по лініях у блокноті,

і я кажу, що це схоже на воду,
що зривається з каменів Деффітосса,
ти кажеш, що це дуже мило
і мені хочеться усміхатися так,
ніби нічого поганого у всьому світі не відбулося.

каже, що ми поранені,
сітка шрамів розп'ята на раменах,
каже, час наступає на п'яти,
і ми розходимося,
ніби колами по воді,
на метр відходимо і спиняємося.
звук заповнює усі ніші,
слова кровоточать, як вишні,
вищі над нами й Всевишній
мовчки руками розводять –
і розходиться в небі
міст з їхніх долонь.
простір навколо суцільні судоми,
Ной пальцем вказує на судно — ми
мовчки сходимо трапом,
щоб не втопитися у ложці води
і в наступному якомусь житті
як антиподи
зустрітися знову.

взимку вікна звалюють на спину хрест
зашнуровуються у раму, ніби в корсет
і задихаються

щоранку перед тим як замкнути двері
озираюся чи не забула нічого
чи не забула жодного слова
ось рядок недописаних літер
на столі
на ліжку
на підлозі
біля дверей
лежить
як почуваюся?
як відірвали від лопаток магніт
а відчуття причетності залишається
врешті решт порожнеча лиш факт відсутності
що також можна вважати дією
що також можна вважати вибором
тільки коли грають за правилами
правила
стають
непотрібними
найбезпечніша обставина місця
«в твоїх обіймах»
вважай я програла перша
вважай було хоча б одне правило
й лиш у момент переваги темряви
обійми починають стріляти

Софія ГРИЦКЕВИЧ

Студентка 2 курсу, спеціальність кіно- і телемистецтво

Є такі люди...
Вони майже ніколи не плачуть.
Їм просто ніколи:
вони зайняті тим,
що зберігають порядок
крихкий на землі і над нею.
Там, де чисто і ясно пливе
вирій зелених птахів,
розмежовуючи захід, схід
і дорогих людей,
Там, де нічого не згасло,
але, безсумнівно, може,
Людям, що на птахів схожі,
потрібно триматися разом.
Діяти — щоб не згасла мить земна,
Плавати — щоб палала вночі глибина —
осяяна шарудінням
талановитих птахів,
яких ще не з'їла
пітьма. .

Починається гроза

Починається гроза,
Ріже без зупину
Небеса, ще й без ножа,
Ніж — у сонця в спині.

Юлія ШЕВЧЕНКО

Студентка 1 курсу Інституту журналістики КНУ, журналістика та соціальна комунікація

«Мене звати Юля і я пишу, а може, «записую» вірші. У творчості сьогодення бачу можливість експериментувати з формою та змістом. Нестандартні, антишаблонні вербальні комбінації — це шлях до розширення свідомості. Моя творчість — лише одна зі спроб довести собі самій, що в мені є щось живе, здатне почувати та бачити під іншим кутом».

Риболовля

Торкайся пальцями неба,
Залишаючи на ньому свої відбитки.
Стрибай у воду.
Дивись, наче в дзеркало
В ці кришталеві очі,
Що до тебе повернуті
Під кутом
Риболовної сітки.
Лови її,
Свою золоту рибку,
Свою русалку.
Незважаючи на негоду.
Борися палко
За її вроду.
Посейдон не був
Абсолютним монархом моря.
Він сидів в канцелярії
Та рахував риб.
Якщо буде на те
Твоя воля,

Піймай її
Та собі бери.
Сховай,
Не віддавай нікому.
Люби її,
Неначе дитя.
Буде стукати молотком
Чи стрілкою годинниковою
Твоє серцебиття.
Не збивай.
Слухай.
Моєш зловити ритм.
Танцювати під нього
Який-небудь
Блюз
Чи вальс.
А потім
Біжи щодуху,
Забудь про риб
Та в її очей кришталеву воду
Незнаючи броду
Стрибай.

Небо в твоїх очах
В унісон зливаються з небом
Твої кришталеві очі.

Симфонію ночі
Заграють іскри
Під твоїми повіками.

Тримай друзів близько.
А мене ще ближче,
Ніж ворогів.
Бережи як зіницю.
Носи хрестиком на своїй шії.

Мене бережи
Як перлину в своєму морі,
Що впадає до Адріатичної
Затоки.
Як бережуть найсолодші надії.

Ми танцюватимемо танго
На три кроки.
Мабуть, аргентинське
(та хіба це робить погоду?)
Малюючи,
Накреслюючи своїми рухами
На паркеті космосу
Шлях молочний
Та Зоряну ніч Ван Гога.

І нехай тільки тиша підслухує
Наші розмови
Про міжчасові виміри
Та міжсезонні пори року.

Хмари з любов'ю,
Як матері новонароджених,
Вкладатимуть місяць спати.

Читатимуть вголос казки
Про чуттєве бароко
Та мовчазний романтизм
Наших з тобою
Гострокінечних
Рис.

Про найхолодніші руки
Та найтепліші усміхи.

Про ритмічні рухи
Танго,
Мабуть, аргентинського,
На три кроки
Під ночі літньої музику.

Хмари розкажуть
Про мінливість моста,
Про хвилі Вісли
Та про обійми Старого Міста.
Про небачені досі
Чужі міста.
Про астероїди, спалахи світла,
Про комети.
Про те, як ранок настав
Та наставатиме знову,
Як Всесвіт.
Про те, як журчить вода
Місячним сріблом.

Розкажуть,

Що ти по-справжньому не літав,
Якщо не звеш це любов'ю
Та не кричиш
Зриваючи голос
Про це небо
Й зіркам,
Коли сам на сам.

А ти вір їм,
Цим хмарам,
Вір їм,
Як Богу,
Просто тому що так треба.
Тому що небо,
Найкрасивіше в світі небо
В твоїх очах —
Храм.
Тільки
Для нас
Обох.
Тільки
Для нас
З тобою.

ВІДДАЛА Б ЗА ТЕБЕ ДУШУ

*«Впадаєте в сентиментальність, шановна пані!
Вона шкодить вам.
Поетичні вислови та сльозоточиві фрази не до лиця вам.»
(С) «Сойчине Крило»*

Віддала би за тебе душу,

Хильнувши вина із солодких сліз.
Кажуть, весь світ — театр. І я, схоже, мушу
Грати свій акт (на біса?) на біс.

Я збрала б для тебе зірки
У сузір'я на синій стелі.
Але для тебе я, схоже, піщинка
В сипучому серці пустелі.

Ти для мене — світанок та обрій.
Ти для мене — вода і хліб.
Та кохання мого траєкторія
Із твоєю іде в обхід.

Всі свої обіцянки порушу
Пір'ям з сойчиного пера.
Я віддала б за тебе душу,
Якби в мене вона була.

Вперше вдруге
Я хочу читати напам'ять
Твої смарагдові очі.

Я хочу руками
Вимірювати простір
Між землею і небом,
Коли ти поруч.

Це так просто —
Римувати мене і тебе.
Наша любов — безлюдний острів.

Я Робінзон.

Мое сонце
Не ховається в хмари,
Не падає за горизонт.

Любов — відкритий космос.
Безкінечність — діапазон.

Любов — пасажирський потяг.
Якщо на білеті — хибний номер,
Будь ласка, покиньте вагон.

Юлія ЯКУБІВ

студентка 4 курсу, реклама та зв'язки з громадськістю

Вже снігами заметені села, міста і душі,
Білим пензлем по вікнах малюються стебла й квіти.
Блиск очей зігриває, хоча він холодний й недужий,
Подих палить, а руки, як крила — оце б полетіти!

Обладунок для лицаря — сталь із відваги та болю.
Ну, а мій — то лиш віра, любов й незгасима надія.
Я втоплю тугу в чаї, а ти, як завжди, в алкоголі.
Та хіба є різниця, коли в нас на двох — одна мрія?

Світ боїться хвороби Ебола, і раку, і СНІДу,
Світ марнує роки та обожнює сіяти страх.
Ми лежали в траві і дивились на Персеїду.
Забуваєш реальність — і тонеш в її очах.

На форзаці у книзі життя лиш підписаний власник...
Ми — всі різні, закохані, п'яні, Адамові діти.
Я, здається, вмираю. І, знаєте, це — прекрасно.
Я, здається, живу. І не знаю, що значить «жити».

Душі ходять містами. Щоранку, вдягаючи пальта,
Вирушають на вулиці сонні у пошуках миру.
Ти підборами створюєш маршові ритми асфальту
І малюєш помадою посмішку приторно-щирю.

Так багато людей. Лиш прикро, що кожен — окремо.

Знову повз ти проходиш — емоції ж бо в дефіциті.
В голові — буревій: лише терміни і теореми.
Головне — виживати. Коли буде час, щоб жити?

У метро переглянеш банальні газетні шпальти —
І додому — під вечір вже справді бракує сили...
Вранці — дощ. То вдягайте, напевно, панове, пальта,
Парасолю беріть. І далі — шукати миру.

Зігрітися сотнями сонць — на деревах жовтіють.
Умитись дощами, що ллються невпинно у душу.
Заплющити очі — сховати свій смуток під вії.
Жовтневі етюди — чи можна зостатись байдужим?

В калюжах — моря, ми — справжнісінькі капітани!
Кораблик підніме вітрила й тримається курсу...
Навколо багряним вогнем загорілись каштани.
У Києві осінь — весь світ помаранчево-русий.

В обійми світанку з полону туманної ночі.
І кожен з нас — лицар, і кожен — пригнічений раб.
Наповнені щастям й тугою — однакові очі...
і кожен з нас має і свій п'єдестал, і трап.

Корони вінчають осяяні зорями голови,
а сонця проміння ласкаво пригріє кайдани.
Що золотом продане те вже купується оловом.
Секунда минулого ллється луною роками.

Ми маємо стелю, і маємо зоряне небо.
Чи в темряві ти, ти оточений ліхтарями...
Життя — то хвороба. Рятуйся ефектом плацебо.
Однаково створені. Далі — то вибір за вами.

Все це — єдине, що вам залилось
Порожні склянки, недопалки й жалість
Деся поміж друзів і колеганок
Обкурений захід й хмільний світанок
Залишились карти й старі чоботи
І скарги на тещу й тупу роботу
Щетина колеться, щоки — мокрі
Гріши, гріши, якщо недобре
Тобі — за сорок, тобі — за м'єжу
За нами стежать? Здається, стежать
Колись здавалось, життя бентежне
Тобі воно вже не належить
Хіба це старість? Хіба це фініш?
Коли горить — то не зупиниш
Коли погасне — не розпалиш
Сухий оазис посеред звалищ
Тобі б палати, хоча би тліти
Куди зникають мрійливі діти?
Чому в очах лиш біль і жалість?
Що нам залилось? Що залилось?

Коли місяць зникає, імла обіймає світ
Чути сміх в темноті, витріщають очиці зорі
А думки, мов медузи, слизькі і напівпрозорі

Випливають, біжать, вирушають у свій політ

Залишаєшся сам, і, напевно, стаєш інакшим
Не женеш своє серце встигати за чимось в такт
В голові, де був мир, щохвилини новий теракт
Молоді убивають знов за вказівками старших

Посиди, помовчи, і нехай замерзають руки
Заколисує цвіркотом коників літня ніч
І крізь шум суперечок, даремних сварок й протиріч
Ти почуєш раптово гітари тихенькі звуки

І в моментах цих стануть примарними обриси міста
Пари й групи людей, наче цукор, приховують смак
Й вдалині від романтиків, синіх п'яничуг та зівак
Так, лише наодинці з тобою, народиться істина

Коли зрання світає — біжи!
Не шукай ні доріг, ні стежин,
Оминай і гадюк, і вужів,
Біжи.
Хочеш високо — то лети!
Озирай і чужі світи,
З першим відступом темноти
Лети.
Ну, а хочеш — пірнай углиб!
Розглядай чудернацьких риб,
Слухай суден поранених скрип,
Вглиб.
Лиш ні в якому разі не стій!

Бо в життєвій отій пустоті
Замість щастя в душі — суховій...
Не стій.

Тут тобі вісімнадцять, а ти засинаєш з пігулками.
Місто давить, муштрує і травить тебе, мов щура.
Ти звикаєш до вулиць широких і до добра,
Та все рівно боїшся — і йдеш провулками.

Небо в місті, здається — ще той жебрак.
Небо — бідне, у неба нема зірок.
Тут ласкава усмішка — мов кисню ковток.
Прагнуть їх навіть зграї бездомних собак.

Місто бреше, обманює, водить тебе за ніс,
Місто світле вночі, місто в сіре вдягається вдень.
Пахне влітку букетом із поту, машин й черешень.
Взимку щедро поїть на свята всіх пристойних й гульвіс.

Тут всі рідні — чужі, тут «своє» є не більш, ніж «позичене».
Мегаполіс диктує закони свої і порядки.
Кіт шукає недоїдки — зранку йде штурмом на ятки,
І додому вертається «щось» — чи то хлоп, чи то дівчина...

То є пульс цього міста — музики на вулицях.
Грають реггі, танцюють, на сонечку шуряться,
Обіймають акордами, ритмами, струнами.
Доки є кому грати. Доки є кому слухати.

Доки ранки ступають сміливими кроками,
Оживатимуть вулиці джазом і роком,
Будуть діти радіти, старенькі — всміхатися.
Ці мелодії — тут, а не мертві у записі.

Вони сиплять октавами, рухами, римами!
Буде музика грати, вони стануть сивими,
Будуть очі світитись, бо душі — нев'янучі,
Крізь роки й кілометри — в серцях буде гаряче.

Залишатимуть відголос в покривах ночі.
Їхнє forte кричить, а ріано — шепоче.
Їхні руки в мозолях зі струнами в танці.
Творять магію голос, гітара і пальці.

Засинає столиця — дороги спустошені...
Добрий день тут чергується з гарним й хорошим.
Зустрічають світанок привітно й врочисто
Музиканти на вулицях — пульс цього міста.

Лілія ВОЙТКІВ

20 років. Народилася у м. Новий Розділ Львівської області. Студентка Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Член літературного угруповання Literary Stage, фіналістка Всеукраїнського поетичного конкурсу «Гайвороння». Публікувалася в Українському літературному центрі (ULC), літературно-художньому журналі «Стос», на «Буквоїді», у «Дотику словом», в науково-методичному журналі «Дивослово», в «Українській літературній газеті», у «Блогах Старого Лева» в рубриці «Вірш дня», а також в Міжнародному літературно-мистецькому журналі «Склянка Часу*Zeitglas». Взяла участь у VI Міжнародному фестивалі «Книжковий Арсенал», 23 Національному книжковому «Форумі видавців у Львові», у «Ан Т-Р-Акт-і» — міжнародному щорічному поетичному арт-фестивалі, а також потрапила в альманах фестивалю — «Паралелі меридіан».

Безнадійний триптих

1

горло здавлює крик зозулі
я не можу її спинити
я не хочу її спиняти
бо я чую у криці звуки
із мого і твого безсилля
ми ж бо люди
і ми не крикнем
бо кричати не личить людям
про безсилля — не личить двічі

2

на долівці завмерли вишні
я не можу вишень зібрати

я не хочу вишень збирати
бо я бачу у їхніх душах
образ мого й твого безсилля
ми ж бо люди
і ми осліпли
бо дивитись не личить людям
на безсилля — не личить двічі

З
зозуля мовчки куштує вишні
я не можу її збагнути
я не хочу її збагати
зозуля знає що зараз осінь
і вже давно ці пропали вишні
ми ж бо люди
і ми не знаєм

та бо знати не личить людям
про безсилля — не личить двічі

була на думку попереду
коли простягла кулак зелепуги
а ти захотів скуштувати

була на думку позаду
коли наважився показати біографію
кожного зачерствілого рубця

рівновага прийшла коли кольорові руки
торкалися кольорового обличчя

і вперше не було ніяково
роздягатися

наче діти міряємось ранами
у кого більші і глибші
наче діти збираємо одне одному подорожники
дорогами пам'яті
наче дорослі падаємо головами доверху
і дивуємося з химерності падінь

чиясь рука записує у книгу сенсів

кожен наш порух

і ось ми уже слово
і ось ми уже сторінка
і ось ми уже передмова

без права на натяк
що буде далі

я любила не раз
і ніхто не знав
як називалася моя любов

думали
її вчитали з книг
маленькі діти
які приносять в мурашник
грудку цукру

думали
її викрало сонце
яке пізньою осінню
гріє вже інших людей

а вона грається зі мною й тобою
як мале кошеня
і тільки ти можеш
називати його на ім'я

ти простягся до мене
як тремтячі руки безпритульного
але замість просити
водив по кімнатах своєї суті

я зняла черевики й відчула
що там дуже багато піску як на морі
якого я ніколи не бачила

і ми наче діти
сидимо на траві
струшуючи пісок з-під пальців

що є ти
як не будинок
повний відкритих дверей
у які я не маю страху заходити

спочатку нас кривдило сонце

висушувало шкіру і робило хоч
чимось схожими
ми калічили уста об вишні
ще не початої любові

дозволь мені вплітати айстри в твої ребра
і намисто наших пальців
вже ніколи не розірветься смутком

дозволь мені тебе відшукати
серед втрачених значень
найкрасивіших слів

і повторювати тебе як мантру всесвіту
дозволь мені тебе
безкінечно повторювати

лелека змостив гніздо під віями хати

любисток мережив
переплітав промінням
(хтозна для чого)

приносила тобі хліба і сонця
ти цокав дзьобом
дякував
(чи до себе просив?)

я не писатиму про осінь що тебе забрала
бо ти лелека

а я людина
ти летиш щоб прилетіти знову
я прилітаю щоб відлетіти назавжди

але очі у тебе були людські
я ж справді чекала

дарма що вишні сонцем вдавилися

скрипи мені скрипко
скрипи
ти хочеш вкусити ніжність
яка заховалась в нігтях
щоб спека грайливих пальців
впліталась до струн губами

фаланги стискають горло
і смикають за волосся
до скрипу

вір мені на дотик

скоро
останній смичок
випаде з рук останнього віртуоза

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Дар'я МАЙБОРОДА

Магістрант кафедри журналістики та філології Сумського державного університету. Твори друкувала в альманахах «Поетех», «Ми — Суми», «Орфей». Автор збірки поезій «Дзеркало душі» (2015).

Будувала паркани, мури,
Щоб ніхто не побачив суті.
Заховалась в товстезні шкіри,
Щоб не бути в чуттєвій скруті.
Майструвала ті огорожі,
Щоб слабкою не називали...
Тож не відали перехожі,
Скільки очі ночей не спали.
Своє серце замурувала,
Захищалася від страждання,
Та якась неземна навала
Привела у земне кохання.
Я дивилася крізь шпарини,
Віднайшла в собі рештки волі,
Щоб змінити свої площини
І зірватись назустріч долі.

Але стільки нагородила,
Що тепер і сама не знаю,
Чи знайдеться потрібна сила,
Чи паркани свої здолаю?

Як поети доходять до ручки?
Вчаться внутрішній світ розгортати,
Наче мапу... А це вже не штучки,
Бо довкола чатують пірати.
Як не знищили дівчинку досі?
Де знайти їй спокійну еру?
Там, на хвилях її волосся,
Всі кораблики із паперу...
Відчувають м'якенькі пучки,
Що скарби везуть мовленнєві,
І якщо вже дійшла до ручки,
То, напевно, відкриє двері.

Чому й тепер ховаєшся за сміхом?
Вже осінь свіжі айстри принесла...
Уже давно зрідилася ти з лихом,
Сама тримала два тяжких весла.
Кудись плила, не згодна з течією,
Вважала, що немає вороття...
Для нього якось стала все ж своєю,
І ніжність підростає, мов дитя.
На полі жовтих соняхів яєчня
Вже не шкварчить, не дивиться у вись,
І ти кохаєш знов, моя сердешна,

Так сильно. А не вірила колись...

Ми безцінні тому, що нема нам ціни,
А нема, бо ми кращі, а може, ми гірші?
Всі великі й могутні, як сірі слони,
Тільки іноді пишемо прозу та вірші.
І не знаємо, що там, на сильних хребтах,
Чи потрібні насправді нав'ючені ноші?
Все блукаємо світом у власних світах,
А продатись й купитись ніхто з нас не хоче.

Чи пси зійшли на нас, чи ми зійшли на пси?
Чи винна в цій біді незграбна та Психея?
Для тебе я, мабуть, найкраща панацея...
Лише в моє життя сміття не принеси!
І знов мене Ерот, страшна та чорна сила,
Заманює в свої обійми темноти...
А я щодень прощу в молитві повноти
І не ловлю вже гав душі та навіть тіла.

В чорну калюжу летить білий сніг.
Клавіші долі — немов у рояля...
До твого дому біжу з усіх ніг,
Хоч не проста, а приваблива краля.

Біле волосся, на чоботях бруд...
Інь усе ближче до світлого Яня.
Всунула руки та шию до пут,

Хоч розуміла, така не остання...

Світ заганяє у темряву днів,
Потім дарує моменти прозріння...
Іноді — радість, а деколи — гнів.
Доля сміється з такого кипіння...

Чорне чи біле чека повсякчас?
Зустріч тепла, чи страждання німого?
Може, і сіре буває у нас?
Тільки в коханні не бачиш нічого...

Ти мене намалюй, зазирни в мої сни!
Тільки аркушів білих псувати не треба
Вище першого, сьомого, сотого неба...
Намалюй на душі, щоб назавжди, навік
Залишитися могла, мій коханий, з тобою
Ти побач мою суть, не розкривши повік,
Тоді нас не розіллють земною водою...

З'їла привабливі яблука — гидко тепер.
Мабуть, прокинулась Єва в одному з ребер.
Втратила наша праматір, на жаль, благодать.
Яблука, тілом блукаючи, дивно болять...
Ох не люблю їх, а манять, притягують зір,
Наче у здобич вгризаюсь, не жінка, а звір.
Яблука очні сміються, хоч слюзи течуть...
Бідні жінки! Чи навіки в нас Євина суть?

Крапелька йоду на рану душі...
Кожен вгамовує власні дощі,
Кожен шукає свої парасольки,
Щоб не летіли за комір хрущі.

Крапелька сміху на теплі вуста...
Кожен підніме на плечі хреста,
Кожен шукає із виходів входи...
Правда ж сміється, бо дуже проста.

* **

Ми лише вертикальні калюжі —
Так замало глибинного змісту.
До проблем перехожих байдужі
Віддаємося звичному місту.

Його назва говорить за себе,
В ньому легко піддатись печалі,
А я знов поспішаю до тебе,
Як усі нафарбовані кралі.

Швидко кинуся в рідні обійми —
Так стрибають у воду зі скелі...
Чи в сім'ю я потраплю чи в прийми
У твоїй невеличкій оселі?

Чи святкове замісимо тісто?
Чи льодинками станемо в стужі?
Буде видно... А поки є місто
І є ми — його люди-калюжі...

Тільки не обертайся, згадай про любов Орфея...
Потяги тягнуть вагони, заповнені брудом жаги.
Ти ж не вульгарна тітка, а ніжна маленька фея –
Думай про те, що буде. Клади почуття на ваги.
Ніколи не обертайся і, наче молочні зуби,
Випльовуй своїх колишніх з беззахисного буття.
Хай миготять позаду бари, театри, клуби,
Чуєш, не обертайся, бо виграш — твоє життя!

Люди — гвинтики в старій машині часу,
В ній пальне замінюють слова...
Бог шукає ту безсмертну расу,
Що складе свій іспит на права!

Анастасія КОТЛЯР

Випускниця Сумського державного університету. Друкувалась у постичних альманахах «Орфей», «Поетех». Автор збірки поезій «Китохор» (2016). Лауреат літературного конкурсу «Смолоскип-11». Працює сценаристом на каналі «СТБ».

Чорне море уперше проїхало зайцем у моєму вагоні,
Щоб в долонях твоїх неспокійно гойдатись дитиною.
Якщо хочеш, то стань йому батьком, що скажеш:
Відмовиш, ні?
Якщо «так», я зроблю його гідною море-людиною.
Якщо «так», то я виллю із нього точнісіньку копію,
Твого клона, безжального, вічного, з пальцями-мушлями.
І відбитки на них відобразять усю Ефіопію,
І відбитки на них не залишать країни байдужими.
Якщо «ні», ми зійдемо на берег сказеною хвилею,
По-сімейному, хижо, і злагоджено, наче ті завойовники.
Ми зірвемось на крик, на цунамі під неба похилою,
Ми розтрощимо дамби, затопимо всі піднебесні жертovníки.

І поїзд, важливо зазначити, Харків — Житомир,
Наче слину верблюд, набирає тваринного ходу.
Твого погляду тиск не витримує жоден барометр,
Твого погляду тиск відкорковує вірності цноту.

І крізь тамбурне скло в нас вростають населені пункти,
І на пункті призначення ми загортаємось в листя,
І між нашим корінням клубочиться сітка зі струн. Ти
Невміло гойдаєш на ній дитинча-передмістя.

І до ранку вагони посаджені в крісло-качалку,
І у них, як бабусі, дрімають маленькі містечка.
Їм незвичне насіння на руки посаджено змалку,
І на них пророста щось віддалено схоже на гречку.

Тож цей поїзд, давайте згадаємо, Харків — Житомир,
Плодоносить не гірше за добре доглянуте поле.
Твого пружного погляду тиск досі жоден барометр
Не витримував, й, певно, не зможе ніколи.

Це занадто прозора вода поміж нами, і згодом
Риби вип'ють усю, їй тоді доведеться літати.
А твій профіль космічно привабливий і в нагороду
Його зроблять на грошах на радість усім нумізматам.

Я тоді назбираю тих грошей багато-багато
І закину на місце, де вже розрослася садиба.
Я закину усе, що зібрала, і буду бламати,
Щоб сюди повернулась вода... Ну, і, бажано, риба.

Твоїм здавленим ребрам бракує турботи про серце.
Кволе сонце відригує зранку останнім теплом.
Ти заходиш у ліфт, як примара, і тиснеш на третій,
І тримаєш у банці рибину з крицевим хвостом.
В цьому домі із цегли й рутини заляпані вікна.
Й ті виходять на сторону з видом гнилих смітників.
Ти виймаєш із банки за хвіст мертве тіло рибини.
Ти чекаєш на диво, але це не місце для див.
Твоїм здавленим ребрам бракує наявності серця.

В цьому домі із ребер, здається, ніхто і не жив.
Мертве тіло рибини ковтни, як пігулку від грипу.
Хай воно замість серця тобі. Хай воно замість див.

На ніч пам'ять прозора, зранку схожа на барельєф.
На подовжені крила ділю дурнуватий сон...
Ти — мій ртутний скафандр, я — твій, сподіваюсь, озон.
Ти єдино-червоний у блоці суцільних трєф.

Твої пальці гнучкі, в них такий невтамований щем,
Їм болить щось вчорашнє і тисне всі п'ять у кулак.
Я лишуся з тобою, і крапка. Усе. Хоч там як.
Діалог на підвищених — чуєш? Синоптик з дощем.

Ніч оговталась вчасно та шикає, типу «тихіше!».
І тверезо закручує сон у тугезний пухнастий клубок.
Я не їстиму друзів, я їстиму правду пізніше.
Ніч безжально вмонтує мене між найбільших зірок.
І благаю, давай хоч тепер без дурниць та занурень!
Бо зносилає луска, ледь не стерлась срібляста на пил.
Час покаже, хто з нас іхтіандр, а хто, вибачте, дурень.
Я беру тебе за... я беру тебе замість вітрил.

Промовляючи голосно звуки,
Довгим пальцем по колу хитаю.
У повітрі чотири гадюки –
Наче пара від свіжого чаю.
Довге «о» лине гучно та швидко

І трубою стає сегментово,
А над нею, як градусна сітка,
Постинались гадюки хрестово.

Коли стрілки зіллються в екстазі,
То зникатимуть часу сегменти...
Я чекатиму в універмазі,
Затуляючи два епіцентри.

Коралові простори морського небуття,
По згарищу не можу ходити без взуття.
Крізь голі п'яти пекло підходить до душі,
В каструлі закипають засушені вужі.

Мигдалеві простори горіхових думок,
У вирій відлітає солоний огірок.
І, як дитина, плачу — до зустрічі, малий!
Дзвони хоча б у свято, допоки світ живий.

СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Юлія ПАЛИГА

«Народилася 22 квітня 1996 року в місті Буськ Буського району Львівської області. У 2013 році вступила до Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки, напрям підготовки — Українська філологія.

Почала писати вірші у 5 класі. Час від часу друкують у районній газеті «Воля народу». У 2015 році видала власну збірку поезій під назвою «Цукор на дні». Люблю читати і не уявляю свого життя без музики, адже саме вона надихає мене. Обожаю творчість Ліни Костенко, Сергія Жадана та Юрка Іздрика. У своїх віршах намагаюсь передати почуття людей, усе, що вони відчують за певних обставин».

Вона не з тих жінок, що будуть падати на коліна,
Просити вибачення, молитись до Бога.
Вона спокійно може витримати сама в чотирьох стінах,
Але навчитись коритись долі — в цьому вона убога.
Вона замкне всі вікна, позаслоняє тяженні штори,
Позапалює сотні свічок і впаде на підлогу.
Дістане маленьку шкатулку з старої комори
І рахуватиме сліпі зорі, перш ніж піти у дорогу.
Вона не з тих жінок, що набивають повну валізу:

Маленький клунок, рамочка, фото з коханим,
Що загинув морозним ранком, отримавши в груди залізо,
І її світ вже ніколи не буде від щастя п'яним.
Вона вже падала на коліна і молилась до Бога,
Проклинала весь світ і грозила помститись напевно.
Її душа від втрати вже настільки убога,
Що в усіх її куточках давно уже темно.

Під сумнів став оці отримані листи, чи справді вони мають адресата?
Бо ці слова були написані слізьми. Вона писала їх немов проклята.
Торкнися серцем кожного тире,пусти у нього кожну крапку й кому,
Читай думки, і хоч тебе пече, про ці листи не говори нікому.
Під сумнів став усі написані слова, пусти по венах ці прокляті рими,
Послухай як кричить її душа, але для інших хай листи будуть незримі.
Під сумнів став усе написане пером. Не вір всьому, про що вона писала
До біса проклинай, пали вогнем, але роби це так, щоби вона не знала.
Під сумнів став... Але як досі любиш — збережи.
Замкни на ключ і заховай від світу.
Не сумнівайся. Просто їй повір. Не сумнівайся, хоч буде кортіти.
Сп'яній від слів, написаних слізьми. Пливи цим морем, наче захмелілий.
Не сумнівайся, просто відпиши. Або мовчи,
навік в самотності закам'янілий.

Вмирає ліс. Він стогне і болить.
Збирає осінь пожовтіле листя,
Нитками холоду вже вітер шелестить.
Склада природа із шипшин намисто.

Шепоче павутина на гіллі,

Вона вже змерзла та ніщо не гріє.
Встеляє осінь стежки, сіє дні.
І дні останні сонце пломеніє.

Тетяна МАРТИНЮК

студентка 3-го курсу факультету філології та журналістики
Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки
(м. Луцьк).

Моя свідомість узята на абордаж —
Невиліковно безглузді фантазії липнуть знову.
Досить у мізках моїх так рясно сіять полову —
У грі в пустослів'я легко входять в кураж.

Моя свідомість узята на абордаж.
Міцно стискають кисті часу кайдани,
Вийшли із берегів сліз моїх океани,
Скинули хвилі зі шхун твоїх щастя вантаж.

Мутація світогляду унаслідок безбожності
І фобія відвертості — побічна дія спогадів.
Так будь же від депресії моєю панацеєю,
Від відчаю лікуй, що міцно впився кігтями.

І винайди світанки в згустках мого мороку,
Читай поміж рядків самотність необлюблену,
Забудь про сором, плач над тілом спокою
І міряй шрами поглядом, лиш не чіпай —
кровитимуть.

Я знайду тебе там, де ніч застеляє обрій
І крупинками солі сипле ранкову росу.

Я знайду тебе там, де вітри обіймають тополі,
Куйовдять їм спокій і пишну зелену косу.

Я знайду тебе там, де шукає притулку тиша,
Де знаходять свій берег усі заблукалі човни,
Де хлюпоче вода, де світає щораз яскравіше,
Там, де летється любов із щасливих очей глибини.

Я знайду тебе там, де запахне вишнею літо,
Де цвіте небокрай кучерявим бавовником хмар.
Я знайду тебе поруч, з оберемком червоних квітів,
А між квітів тих сонце — твій символічний дар.

Я — це твій вітер змін із холодними пальцями долі,
Ти в обіймах моїх тисячами метеликів б'єшся.
Я рахую твої мурашки, досипаю на рани солі
І чекаю, що вкотре ти світу свого зречешся.

Я заповнюю простір, забиваю наглухо вікна
І засушую квіти, що стоять третій день у вітальні.
Знов сідаю навпроти і чекаю, що запал зникне
У зіницях твоїх, де спалахують сцени батальні.

Ти встаєш серед ночі і малюєш таємні знаки,
Твої крила ростуть і руйнують мої тенета.
Видираєш цвяхи, відхиляєш мої атаки...

Думай, люба моя, що здійснилась твоя вендетта.

ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА

Тетяна МЕЛЬНИК (МАНДЗЮК)

4 курс, Інститут філології
Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ

Тримай мене на відстані руки,
На відстані руки, чуєш? Не дальше!
А потім — міцно-міцно обійми
Так, як ти вмієш, ніжно і без фальші.

А краще — тепло-тепло поцілуй,
Хай буде соромно цій осені за холод.
І по-дитинному в калюжі намалюй
З тобою нас. З крамниці пахне солод,

Від вітру листя йде на самогубство
І довго-довго падає до ніг.
А Київ дивиться на їхнє волелюбство,
Не впізнає своїх старих доріг.

Ось бачиш, милий, і довкола дощ,
Але це наша кольорова казка,
Посеред вулиць і столичних площ
Ти пригорни мене і поцілуй, будь ласка.

Я так люблю усміхнених людей,
Вони з життям як на дуелі б'ються.
Гадаєте, у них нема проблем?
Та ж є, а все ж вони сміються.

Я так люблю усміхнених людей.
Ми сліз не бачимо, а вони ллються.
Бо ж знаєте, серед усіх очей
Найсміливіші ті, які сміються.

Не залишай мене, коханий, ні на мить,
Не відпускай мене в полон густої тиші.
Весна малює краплі на обличчі,
А місто за вікном вдає, що спить.

Ти знаєш, милий, без очей твоїх
До божевілья все стає нестерпним.
В гірких обіймах ночі серце терпне,
Лиш втомленого вітру чути сміх.
Стоїть серед кімнати тиха арфа,
Кладе холодні струни на плече.
Без тебе, рідний, все, мов неживе,
Давай самотність відкладемо на завтра.

ПУЛЬТ ВІД СОВІСТІ

Дайте мені від їх совісті пульт,
Дайте, я хочу ввімкнути!
Що за проклятий провладний культ,
Лише пусті обіцянки чути?!

А ми ще живі, чуєте нас?!
Хочете знищити, вбити?
Вам це зробити, плюнути раз,
А ви спробуйте когось полюбити!

Відчуйте матері страшний біль,
І крик дитячий крізь сльози,
А ви знаєте, як це, іти у бій
І як ночувати в окопах в морози?!

А ви бачили очі підлих катів?
Бездушно чорні, злістю залиті...
Не чуєте стогону наших синів,
То, може, вам звук підкрутити?!

Скажіть, легко нести брехню
І народ у ній свій топити?

Це було наше інтерв'ю
На каналі «Хочемо Жити»..

КЛАСИЧНИЙ ПРИВАТНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (м. ЗАПОРІЖЖЯ)

Вікторія КОВПАК

Український філолог і журналістикознавець, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент. З 2009 р. є членом Запорізького обласного об'єднання Всеукраїнського товариства ім. Т. Шевченка «Просвіта», літературного клубу «Літературні вечорниці». З 2013 р. — керівник проекту «Творча майстерня: Фан-зона українського слова», що об'єднує молодих поетів, прозаїків, музикантів, журналістів серед школярів та студентів (зокрема, включає зустрічі в рамках «Літературної кав'ярні» та кіноклубу «АРТіФАКТ»). 2012–2014 рр. — співкоординатор медіаосвітнього проекту «Школа молодого журналіста», «МОлодий ЖУрналіст» (з 2015 р.), координатор міжнародної акції «Марафон написання листів — 2015, 2016» у м. Запоріжжя.

Куратор багатьох громадських, освітньо-просвітницьких, мистецьких, національно-виховних акцій.

2005 р. — співавтор поетичної збірки «Споріднення душ»; 2011–2012 — дописувач альманаху «Дніпрові пороги».

«Поезія надихає, втішає, лікує, змушує заглибитися у лабіринти свого підсвідомого, інколи змушує плакати, проте це завжди — катарсис і самопізнання, вмикає всередині і навколо музику — щоразу різну — від класики до модерну, малює картини такими фарбами, які очима не побачити...»

Чорна діра ... Ще трохи — і «білий карлик».
Щільний цей простір — вибуху не уникнути.
Так, як Аліса, довірившись Білому Кролику,
Пізнала Істину — і відтепер їй не схибити.

Смисли ті самі, тільки наповнення інше...
Інший Герой, інший Ворог, інший Товариш.
Переродившись, змінившись — від того зрадивши,
Фільтри поставивши, ти рефлексуєш і мариш.

Ти на межі: чи то прострації, чи то пробудження...
Світ оголився: в підтекстах і мед, і ножі...
Твої рецептори на вищому піку збудження.
Ти вже у матриці: ти обираєш чи то одиниці, чи то нулі.

Ти відпускаєш, лиш залишаєш принципи:
Під ноги сусіду олії ніколи не лий...
Ми живемо в суцільній the war of meanings.
«Я» — тільки досвід, що потребує зусиль...

Дала ворожка термін для Надії,
Сказала: «Буде лютий весняний!»
Спливали на годиннику хвилини,
Остання мить — і ніч передвесни.

Злетіло з 28-им сподівання,
Як календарний аркуш, у смітник.
Натомість Віра воскресала, як благання:
«Дихать і жить! Дихать і жить! Дихать і жить!»

Зціпивши зуби в сонячній усмішці,
Летіти лютим березнем на цвіт
І називати сіре різнобарвним,
І святкувати буднів моноліт.

Мені у дощ підсипали отрути,
Лишили порох бруду на снігу.
Я пересіяла той дощ, слова і муки,
Струсила сніг — чекаю на Весну!

Відтоді ворожу собі сама,
Із упованієм вдивляючись у Небо.
А строк придатності Надії — маячня,
То загравання з Долею своєю.

В шухлядах жовтня повно сповідань
І листя жовтого — то спомини забуті...
Як завжди, мамо, ти береш мою печаль,
А я твої не згадую розлуки.

Ця ж осінь виросла деревами до хмар,
Дощами пролилася повнолітніми.
В провулках Пам'яті запалено ліхтар, –
А там — мишва і птаство — всі сусідами.

І ось подвоєна моя журба:
І збіглись жанри, трошечки сюжети...
І як ти встояти тоді змогла,
Знайшовши масок скриньку із багнетами?!

Ппульсують дві печалі у мені,
Та все природою чудово передбачено:
Все, що пожовкло в жовтні восени,
У листопаді падає завбачливо,
Різдвом лікується узимку, навесні ж —
Новому цвіту сонечко призначено!

Я в шахи чорними ніколи не зіграю,
Хоча частіше чорні виграють.
Стратегій й тактик «поле» вимагає,
Я ж знову серцем обираю «путь».

Себе шукаю вічно між клітинами,
Колись горизонталь, а десь і вертикаль.
Траплялись рокіровки між турнірами,
Тоді рятуй мене, діагональ.

Стрічались фігурки на цій дошці —
Тендітні, білі, наче зі сльози,
Та штучний колір збито по окрошці
Нещадним часом в долі на межі.

І завжди так обставин ворожбицтво
Зриває маски, робить «хід конем».
Бо гра «життя» — то є таки мистецтво
Постати чистим перед вівтарем.

По місячній доріжці золотавій,
Прокладеній до ліжка від вікна,

Танцюють сні в замріяній забаві...
Там Папороті квітка розцвіта...

І я ступаю, хлюпаючи світло,
На тілі відбиваються зірки.
Як озеро дихне прозорим вітром,
Вдягнуся в сукню з крапельок роси.

І оживе галявина кімнатна,
Мене пізнає ночі Дивовид...
Осяяна! Очима розпалю багаття —
І через нього вскочу в казку — предків світ.

МАТУСІ

Ти кажеш: «Я живу твоїм життям...»,
Тоді його так хочеться прожити,
Щоб не залишити ні бруду, ані плям,
І бути гідною Всенощної Молитви.

Свідоміше люблю тебе з роками,
Ціную щомиттєве я пізнання
Твоїх планет прихованії храми
І серця каяття і калатання.

Відкрита, справжня в дотиках, розмовах,
Веселоощах, тремтінні від плачу,
У хвилюванні, у пересторогах —
Відкритим, голим нервом по життю!

Неначе скульптор образ твій ліплю...

У колі друзів, що тебе так люблять,
Так бережуть, присвячують вірші...
«Кімнатна квітка» – в техбюро говорять,
Услід закохано мовчать чоловіки.

Тріпоче крилами обабіч тебе Музика...
Не кинула свій зір під ноги Метушні,
Не збайдужіла серед клопіткого будня,
Шукаєш опертя в Величності — Красі.

В обличчя Кривді Посмішку кидала,
Бувало, що Усмішка — героїзм.
Та Великодним Дзвоном воскресала
Не нарікаючи...

Як у скульптурі все це охопить?

При світлі скибочок розірваного сонця,
Не боячись ні опіків, ні ран,
Сама створила Материнське Сонечко –
Той негасимий вогник до Життя!

ВІН чесним був в відкритому цинізмі
І щирим в натяках дорослого гравця.
Не обіцяв правдивість силогізмів,
Їх пустоту з майстерністю митця
ВІН сповнив тінню світовідчуття.

ВОНА читала гру його алюзій –
Звучав інтимізований сонет.

Та в павутинні-аурі ілюзій,
В бентежнім танці молодих планет
Малює мудрість у тонах мінливих
Його деталізований портрет.

Бабусі
У котрий раз шукатиму слова,
Щоб почуття оздобити коштовно,
Емоція щоб крильми ожила,
Торкнулась серця щемно-виліковно.

Для допомоги пам'ять зворушу,
В життя літопис твій позаглядаю –
Я непригаслі спогади збираю...
На рушнику, між голубами, їх лишу...
Пишу...

Мале дівча сховали в бараболі –
Від вербування мама зберегла.
Корова Маня — порятунок долі –
Усім ділилась, чим тільки могла.
Пишу...

Зимовий вечір, снігу до коліна,
Гостинці — яблучка вже досі продала,
Щоб легше йти, щоб не замерзнуть...Ось й хатина...
- Вже наша Галя десь далеко, сину! –
Лунає голос з рідного вікна.

Та той квиток, що повернув додому,

Мовляв, вже строки вийшли за межу –
Пророкував лиш подорожі нові
І зустріч із коханням ключову.
Пишу...

Полтавській Попелюшці на долоні
Козак приніс блискучі чобітки –
Так зашарілись голуби святкові
На рушниковім квінчанні-шитті!

І цей рушник, він щастя й горя свідок,
Пульсує теплосяйним промінцем...
Тож не сльозами відкорковуй спогад,
Проханням дати сили згадці навзаєм!

ВІРШИКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Уставало сонечко,
Відпочивши в хмарках.
І гайда в віконечко
Розбудить малятко.

Розплескалась усмішка
Щічками в дитинки.
Посміхнулась річечка,
Розгорнувши хвильки.

Чепурять волоссячко
Квітки і метелики.
Добрий ранок, літечко!
Надобраніч, зіроньки!

Безтурботно примостився
Промінь сонця на вікні.
І прекрасним сонцесвітом
Прогулявся по стіні.
Він обсипав дивним блиском
Квіти зранку у садку.
Відпочивши, розчинився,
Граючись у схованку.

Круглий місяць світить ясно,
Нічка в хату знов прийшла,
Запросила і Казкарку,
В світ чарівний привела.

Зорі там танцюють танок,
Сни в хмаринках гомонять:
«Поспішаймо, скоро ранок.
Треба встигнуть до малят»

Уляна КРИВОХАТЬКО

«Випускниця Інституту журналістики і масової комунікації, журналістка, поетка, хендмейд-майстриня. Білка за стилем життя і равлик — за станом душі. Взимку 2014 року склала тисячу паперових журавликів. Періодично маю виступи на літературних заходах у м. Запоріжжі (зокрема, у рамках творчої майстерні «Фан-зона українського слова»). Мінюся, як міниться все живе. Пищу, бо пишеться. Планую бути собою до кінця — що б це не означало і чого б мені не вартувало».

Член творчої майстерні «Фан-зона українського слова»

І дощ сліпий, і я сліпа від сліз.
Котиться Києвом дивна жовтнева злива.
Хмари — електрика — блискавки б'ють навскіс,
Наче розчісують сірі кудлаті гриви.
Сонце — гаряча крапелька бурштину —
Хутко стікає за мокрий шпичастий обрій.
У дзеркалі скла крізь вогку щільну стіну
Жовті дерева тягнуть до неба стовбури.
Глухо гримить, в маківку звуком б'є:
«Думай! Вирішуй! Все, що твоє, бери!»
Тільки й біди — не знаю я, де «моє»,
І відчуваю, що вибуваю з гри.

Дощ докрапає. За сонцем — серпанок лиш
Теплого кольору стиглого помаранча.
І ниточками блискавки із узвищ
Тягнуться й рвуться, наче думки вчорашні.

У скельцях калюж
Жевріє літо ще.
Вітер чимдуж
Сварить тебе з плащем —
Смикає край
І загортає комір.
«Не відпускай.
Не забувай
Мій номер», —
Тепло шепоче,
Невміло сховавши сум
Та, що у очі
Вливає тобі весну.

Скельця калюж
Блимають. Гасне світло.
«Чекатиму. Дуже.
Швидше вертайся, Літо...»

(Пісня, що досі не знайшла своєї музики)

Кульбаби (Весна)

1
Запалюй свічки кульбаб
Десь у безмежнім полі,
І я без компАсів та мап
До тебе прийду з неволі.

П:
Бо світло в твоїм волоссі,

Бо серце твоє — вогонь.
Ти вип'єш мене з долонь,
Як всіх випивала досі.
Ти вип'єш мене до дна
І знову наповниш сенсом.
З тобою лише воскресну,
Бо ймення тобі — Весна.

2

Сплітай павутиння рим
І ноти в росі визбируй.
Для тебе я змию грим
І виперу сірі крила.

П:
Бо світло в твоїм волоссі,
Бо серце твоє — вогонь.
Ти вип'єш мене з долонь,
Як всіх випивала досі.
Ти вип'єш мене до дна
І знову наповниш сенсом.
З тобою лише воскресну,
Бо ймення тобі — Весна.

3

Коли ж наші сплинуть дні,
Жовту кульбабу розлуки
У руку вклади мені,
Як зустрічі запоруку...

П:

Щоб світло твого волосся
І серця твого вогонь
Крізь шкіру моїх долонь
Усоталися, і осінь
Дізналась, що я не раб.
Неволя, мов крига, скресне
І я відшукаю Весну,
Що палить свічки кульбаб.

І падає небо (погода, пане, погода!).
Чого тобі треба, дівчинко без плаща?
Ти маєш на думці три слова і три акорди —
Вони невгамовно пручаються і дзижчать,
Рвуться назовні, як нерозумні пташки,
Не знаючи світу і гніву небес важких.
Чого тобі треба, дівчинко із ромашками?
(Скільки пелюсток ти вже обтрусилася з них?)
Кого ти шукаєш за кілька секунд до зливи?
Чи, може, це злива — серця твого рушій?
Ти вся — наче нота, проспівана із надривом,
Та власні мотиви улюбих тобі дощів.
І падає небо. Дівчинка в синій сукні
Нікуди не йде — крізь воду не видно сліз.
Три слова і три акорди — свідома мука,
Що вгору здійсмає... і знову штовхає вниз.

Пролився дощ — умив бульвари сріблом,
Закохано торкнувся вітражів.
Тонув у нім очей примарний відблиск

І поставали світлі міражі.

Пролився дощ — пастеллю небосхили
Розтушував (де небо? де земля?).
На підвіконнях сірих залишились
Відбитки ніг небесних немовлят.

Пролився дощ — безмежно необхідний —
Такі бувають іно раз на рік:
Коли душа впускає в себе квітень
І він із неї вимиває гріх.

Непереборне. Те, що не можна зіграти —
Не вистачить струн, пальців і навіть нот.
...просто була — розхристана і крилата,
А за нею ходив нічними дахами чорт.
«Панно осяйна, дозвольте торкнутись пір'я!
Я не бажаю жодної Вам біди!» —
Він говорив і з неба трусив сузір'я,
Аби прикрашати зірками її сліди;
Гучно зітхав і навіть писав сонети
(Чого не робив відколи помер Шекспір).
«Панно осяйна, всміхніться мені!» — (Та де там!
Його не вбачав її неухвальный зір).
Та чула душа — тягнула іти дахами,
Лишати в снігу відбитки тендітних стоп.
Вона шепотіла: «Я знаю, що буду з Вами,
Хоч гадки не маю, хотіла знайти кого б».
І так крокували, допоки дістались краю,
Ані дахів, ані зірок в яким.

«Панно осяйна!..» — «Хто Ви? Чи я Вас знаю?» —
«Це неважливо... Ви загубили німб!
Я підібрав...» — «Дякую Вам!» — «Не варто...
Всміхніться лишень! Спробуйте, нумо!.. От!»

...вони не змогли б просто таке зіграти —
Кожен прожити потрібно було акорд.

поки мовчать гармати
і тиша між нас тече
крихітне янголятко
торкає твоє плече
тріпоче крилом тендітно
без остраху йде до рук
неначе просив летіти
з привітом далекий друг

...метелик пірнає в небо
зронивши молитву-пил
і звістку несе від тебе
«я скоро вже. потерпи»

Присвята батькам

Вітер пірнає Йому за комір.
Плечі здригаються, як не силуй.
Чується голос: «Коли ти вдома,
Я почуваю себе красивою».

Як там Вона? Оминає теми,
В'яже шкарпетки, готує дітям.
Скільки б не спали вони окремо,
Він назбирає для неї квітів –

Зробить світлину, надішле зранку
І не поскаржиться на застуду.
Вона розсуває весь час фіранки,
Наче Він раптом ось-ось прибуде;

Верне туди, де до степу хвіртка
І на даху божевільний флюгер.
Чується голос тихенький зрідка:
«Лиш повернися до мене вдруге!».

Тягнуться днини з нитками разом.
Степом прямує холодне літо.
Він обіймає Її щоразу
Подумки
і забува про вітер.

Передчуття весни

Я втомилась від віршів, що, власне, уже не смішно.
Не читаю ні власних, ані хоча б чужих.
І проте у мені вирують любов та ніжність,
І крижинки либонь zostалися після криг,
Що колись застинали і серце моє, і душу.
Я втомилась від віршів, і зрештою, це не жарт.
Я придушена щастям і світлом його зворушена,
І, напевно, назад озиратися вже не варт...

Тільки хочеться віршів — крізь втомлені сні та зречення.
Це осінній поет навік у мені помер,
А весняний, нарешті, з нутром до крові розпеченим
Роздягнув мою душу і плями із неї стер.
У розплетені коси усотав світанок стрічкою;
У розплющені очі моря мені улив.
І нехай ця весна тАкож не стане вічною,
Я устигну напитись віршованих свіжих злив.

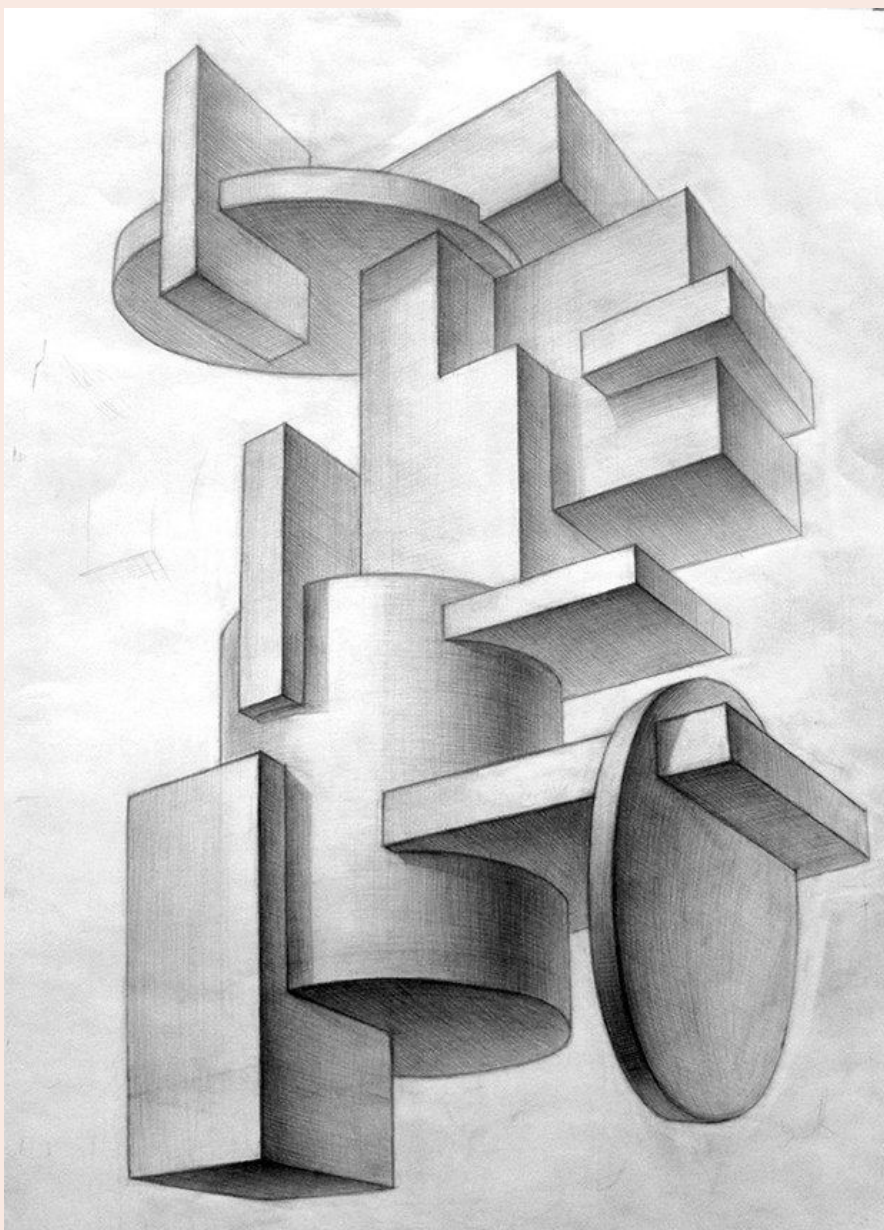
Я ніколи не буду такою, якою хочеться.
Отже, треба хотіти бути, якою є.
Най моря у очах — повні тепла — хлюпочуться.
Най крізь коси щоранку Сонце мені встає.

Уляна СТРЮК

студентка Інституту журналістики і масової комунікації (освітня програма: «реклама та зв'язки з громадськістю») Класичного приватного університету (м. Запоріжжя), член творчої майстерні «Фан-зона українського слова». Її глибинно-філософська лірика та чарівний спів неодноразово прикрашали засідання «Літературної кав'ярні» кафедри журналістики, реклами і соціальних комунікацій ІЖМК КПУ.

Вона кидається із рук у руки.
Чи то через нудьгу, чи то від муки.
Підіймає її занадто кволо
Та рахує якісь зоряні кола.
Я шукала: що там, за її очима,
Як ліхтарик вночі невпевнено блима,
Що там, за її поламаними руками
Спалахує розтривоженими вогнями.
А вона малює візерунки на скелях,
Тиняється по чужих оселях —
Живе своїм навіженим життям,
Як безтурботне, щасливе дитя.
Що той вітер. Мов промінь в долонях:
Здавалосьь — спіймала, тепер у полоні
Її нестримного танцю, як подих,
Як подув, що пройшовся по сходах.
Вона як метелик, але з обгорілими крилами,
Як корабель з порваними вітрилами —
Уперто співа свою лебедину пісню
До першої осені, бурі, допоки не пізно.

Віями торкатися небес
Та у долонях колисати хмари.
Якщо наш світ складається з чудес,
То чому грішники не дочекались кари?
Чому на розіпнутих крилах
Сидять птахи, а очі без зіниць
Блукають по блакитних схилах,
Коли прикуті зрячі до в'язниць?
Чому мовчать народжені співати,
Коли співають і німий й глухий?
Наш світ з чудес — це кайдани і грати,
Тому й обпікає шкіру дощ сухий.

{ПЕРЕКЛАДИ}

Редколегія альманаху «Святий Володимир» має честь і велику приємність вітати на своїх сторінках нашу шановну колегу, доктора наук із соціальних комунікацій **Тетяну Анатоліївну Дзюбу**

*«Немає в мене іншого зерня,
Як білокрила літера кирилиці...»*

ТЕТЯНА ДЗЮБА

Українська поетеса, критик, перекладач, журналіст, науковець. Дзюба (Мурзенко) Тетяна Анатоліївна народилася у селі Брусниця Кіцманського району Чернівецької області. З відзнакою закінчила факультет журналістики Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Навчалася в аспірантурі при Інституті літератури імені Т. Г. Шевченка Національної академії наук України, з 1999 року кандидат філологічних наук. У 2014 році захистила докторську дисертацію, присвячену українській публіцистиці. Працювала завідувачем відділу Чернігівської обласної молодіжної газети «Гарт», власкором газети «Молодь України» у Чернігівській області, викладачем у київських та чернігівських вищих навчальних закладах. Нині — професор Чернігівського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти. Член Національної спілки письменників України, Національної спілки журналістів України.

Авторка збірки поезій «Акомодація до часу» (2000), літературознавчої книги «Талант як міра ваги» (2008), монографії «Спрага народу і спрага Вітчизни. Публіцистика другої половини XIX — першої третини XX ст.: модель національної ідентичності» (2012), численних літературно-критичних і літературознавчих публікацій у газетно-журнальній періодиці та наукових українських і зарубіжних виданнях.

Лауреат премій імені Михайла Коцюбинського (2001), Бориса Нечерди (2001), Дмитра Нитченка (2002), Івана Кошелівця (2003) та ін.

У 2014 році стала лауреатом премії Державного комітету телебачення та радіомовлення України імені Івана Франка за кращу наукову роботу.

Твори Тетяни Дзюби перекладені різними мовами світу. Зокрема, вміщені у двомовній українсько-польській антології сучасної української поезії «Гравітація взаємності» (2013); антології «100 українських поетів» (2014), яка вийшла грузинською мовою у Тбілісі; «Світовому поетичному щорічнику — 2014», він видрукований у Китаї; збірнику лужицьких митців слова та їх літературних побратимів «Вавилон» (2016), опублікованому в німецькому Людвігсбурзі, тощо.

Сама авторка перекладає з німецької, верхньолужицької, болгарської, хорватської, сербської, білоруської та російської мов; брала участь у міжнародних поетичних фестивалях в Росії, Болгарії, Німеччині, Хорватії. Нагороджена закордонними літературними відзнаками.

Нові переклади Тетяни Дзюби зі слов'янських мов і пропонуємо увазі наших читачів.

Переклади з болгарської

Пейо Яворов

ДО ПРЕКРАСНИХ ОЧЕЙ

Прегарні очі — непорочні, дитинні,
Таїться музика у них, проміння.
Не кличуть і не обіцяють знади.
І молиться моя душа заради
Дитини в них.

Як молиться моя душа!
Шалені пристрасті й біда на ранок
Огорнуть в сорому й гріха серпанок.
Серпанок сорому й гріха на них не кинуть
Сум'ятні пристрасті й гріхи-провини,
Бо молиться душа моя,
Дитино,
Як молиться моя душа...
Не кличуть і не ваблять, ні,
Мелодій плином, прегарні очі, осяйні, —
У них захована на дні
Душа дитини.

СОН

Ти знов приходила у сни,
о мила,
Від сяйва місяця бліда
до мене голову схилила.
В твоїх запалених очах
мінилось світло.
Тьмяніли в погляді моїм
світи відквітлі.
Вогонь ясний щасливих днів
зухвалий час не згасить,
Допоки серце нас веде
і є жаги ненасить.
Я пробудився, зарідав
у тьму глуху й безоку
За передчасний твій покій
і вічний мій неспокій.

Елка Няголова

КАДРИ З ОДНОГО ТРОТУАРУ

Мій син виводить у світ своїх синів...
Вітер пурхає над ними, наче голуб, закоханий до нестями.
Вони мовчки тонуть серед пізньої осені,
що у черговому своєму шаленстві мерехтить оранжевими плаття-
ми...

Мій син тримає, так міцно тримає, долоньки синів у руці,
а я відчуваю, як казка моя надходить...
Закінчується тротуар і спалахує на плівці
червоний шарф у чорно-білому фільмі, переховуваному насподі.

Фільм переглянутий, та для мене він остання потреба,
бо якщо обірветься стрічка — оператор буде безсилим...
А щоб хлопці звикали до найвищого — Сьомого неба, —
Син угору погляд здійсмає і ніжно намагає їм крила.

Чи пригадає він той день — перший власний політ у блакиті,
коли довго і без навігації падав у мої очі?
Я ж не наважувалася його пригорнути, аби не сполохати миті,
кульбабку, одягнену в татову білу сорочку!

Ідіть, діти. Тротуар — довгий, не закінчиться враз.
Ідіть, не бійтеся; кожне небо очищає день від образ...
Прилипають наші молитви до дна небесного сита,
Відає це достеменно той, хто вміє любити.

Хлопці, не озирайтеся! (Ступають — і пори року на розпутті).
Я за вами, з душею, такою смішною, (каштан, оголений до найглиб-

шої суті).
Дай Боже, щоб заснув оператор, пересичений фільмами стоголоси-
ми.
Краю ноги об те кіно. А попереду осінь. Осінь...

СВІДОК-ЗАХИСНИК

*«Чи пам'ятаєш подвір'я і цвіт,
тихе подвір'я, усе в білих вишнях?»
(Дімчо Дебелянов)*

Класик болгарської літератури — поет Дімчо Дебелянов
2 жовтня 1916 року поліг на Струмиському фронті,
незадовго до власного тридцятиліття.

Там на першій лінії, в твоєму окопі я зачаїлась
від несподіваного видива. За кілька кроків. Подих у грудях стлумив-
ши,
все міркувала собі, що може у жовтні цвісти білим?
Розквітла в іншій реальності зловісна болгарська вишня.

Вона так буває — навспак, недочасу...
І так само її лихоманить свобода, невпору вибухла поготів.
Все не може, бідолашна, з землею розпрощатися —
і замерзає під голосне пугикання сов і сичів.

Свобода. А вишня опісля кривавими слізьми плаче,
втямивши, що власне є ... ілюзією свободи, наче
той крик, по якому спадає тиша і уривається спів.
Я з твого шанця почула, як посвист кулі німів.

Я вже знала: кулі для поетів відлиті точно.

Бо ж знаходять їх у якомусь окопі, в іншій ері чи іншій галактиці.
Тиша після кулі, немов цвітіння неурочне...
У цьому тепер я сама пересвідчилась: істинно і на практиці!

Самовидець чи захисник?! Давнини немає, то ж даремне заступниц-
тво моє.
Не в людину, а у вишню, хтось легкою рукою влучив.
А жовтень сипнув падолистом і за золоті продає
незакінчену поему одного підпоручника...

Переклади з верхньолужицької

Бенедикт Дирліх

БЕЗПЕЧНЕ ЛІТО

Ох, це літо,
Легконоге,
Перестрибнуло, наче лань,
Квітучий килим край дороги,
Пісок гарячий — без вагань.

Ох, це літо!
Які простерло горизонти —
Ні прикордоння, ні межі.
Йому підвладні сині далі
І не знайомі рубежі.

Летить
Без меркантильних цілей
І падає до наших рук.

Твоє волосся задзвеніло
Під літній наспів, тихий гук.
Мої ж-бо пальці неслухняні:
Їх танець — трем, їх танець — дріб,
Немов на лужицьке весілля
Ян Кушка з гусями забрів.

Ох, це літо!
Воно усе перекроїло.
Воно зігнало спокій, сплін.
І серце вперше заболіло
В шаленім стукоті хвилин.

О, як воно перелітало!
Ці дні ясні — стрімкі-таки,
Аж очевидним раптом стало:
Ми проти нього — слимаки.

ПОЖАДАННЯ

Я пориваюся туди, куди ступить не смію
й гукнуть твоє ім'я у звуків веремію,
в бентежний шал вечірніх передзвонів,
що небо розтуляють, як долоні.
Тут лише ніч зі мною розділяє
безвихідне схвильоване тремтіння.
Порадниця закоханих вже знає:
нема надії навіть тіні,
що ти до мене спустишся «з небес».
Тому вона, здійнявшись, звисока,
крадеться до дверей таких знайомих —
невидима сторожа не пуска

мої бажання до твого дому.
Та я фортуні не здаюся на милість
і на балкон вимислюю мости...
Як близько, як далеко, мила, ти,
що й досі ще мене не роздивилась.

ЛІТНЯ ПАСТЕЛЬ

У перлах із води,
Немов лілея росна,
Ти сонцем струмениш,
А легіт пестить коси.

І серце калата,
Бо я з тобою поряд.
Спритніше від води
Нас люди обговорять.

ВИПАДОК

Я натхнення кроками вимірював.
Місто змовкло ув обіймах сну.
Враз відчув самотність нерозділену,
Поглядом ковзнувши по вікну.

В сутінках сум'яття пересиливши,
Радістю захланною праві,
Ми до неба доростали крилами, —
Де вже міркувати голові.

РОЗБУДИ МЕНЕ

Серед ночі двері затрусило.

(Роздвоїтись дозволяють сни).
Я-господар заволав щосили.
Я-грабіжник крався вздовж стіни.

Перший-я побіг його шукати,
Та в дорозі збивсь на манівці.
Інший-я почав себе збирати:
Всі фрагменти й часточки ось ці.

Порятунку нізвідки чекати.
Хто зарадить, якщо сам не зміг.
Ледь живий несуче себе до хати –
На не переступлений поріг.

Переклади з чорногорської

Ігор Ремс

МОЛИТВА

Святий Василю, змилуйся, важку
Прийми сльозу у зболеній країні, —
Дозволь мені поринути в ріку,
Що з пагорба до Тебе тихо лине...

Немає в мене іншого зерня,
Як білокрила літера кирилиці
У шкірі слова, що, мов кров, спиня
Роки й віки, які летять на милицях.

Та є цей сад, в якому заплелось

Тисячолітнє нації коріння!
Пронизливо гірчить космічна брость
Сузір'ям доль крізь наші покоління.

Чи бачиш Ти розкол цей на межі?
Сліпців, що, наче привиди, блукають?
Нові життя, благаю, збережи
І мову зі зневаженого раю...

Над прірвою — смачніше, ніж у хаті! —
Василечку, врятуй хоч хліба крихту...
Мій брате, покажи, куди ступати, —
Як стати світлом і до Тебе бігти?

ПЕРЕДСВІТНЄ

Розплющую очі:
Трояндово-блідий світанок висить за вікном –
Схоплений кадр. Вже два дні вітер б'є, мов гармата,
Над Вуковаром — і я не знаю,
чи долетіли до Тебе
Звуки і пахощі неіснуючого літа.
Сьогодні я готовий — і мої руки
нестримним натиском відкривають двері Неба.
Колись ми усі там будемо!
Рідні сині береги сміються в обличчя,
Оточують, як жеребець не спесиву кобилу.
Я й не здогадувався, як болісно
може тужити тіло за твоїми пестощами.
Клекіт журби і невизначеності –
Облюбую білі обличчя паперу.
І це щось! Сьогодні я мав намір зібрати виноград,

Але у мене немає часу, щоб залишитися
і скуштувати молоде вино.
Відкладу частування на потім. Пити без Тебе –
безглуздо образити свою коханку-печаль.
Незабаром моя подоба перетне інші кордони
і країни, позбавлені пахощів.
Проте моя могила тут!
У мене немає іншого кладовища!

Переклади з хорватської

Енеріка Біяч

СИНЬО-ЗЕЛЕНИЙ СОН

Довкола мене моруге місто,
незнайомі люди, суєта, марнослів'я.
Уламки поспіху: життя йде своїм звичаєм,
а я вислизаю з нього.
Я хапливо ловлю мить, зіткану із кохання,
снів і чистоти крихких сніжинок.
Тремчу від доторку руки,
від дотику повітря,
музики вітру і того, єдиного, погляду,
від тієї зустрічі у душі та у сні.
Довкруги мене усе зелене,
Дорога — світла, ріка — у блакиті.
Дивно: і ріка, і дорога тягнуться вгору.
Тремчу від доторку руки,
від дотику повітря,
музики вітру і того, єдиного, погляду,

від тієї зустрічі у душі та у сні.

РОЗДУМИ ПРО НАС

Коли я скажу тобі
що море завжди горнеться
до берега
то боюся що видамся тривіальною
якщо я скажу тобі
що гавань завжди прихисток
боюся що це давно вже було сказано

а я всього лише й хотіла
щоб вітер не застав тебе
у відкритому морі

Джуро Відмарович

НЕСКАЗАНЕ ПРО МЕРТВІ КОРАБЛІ І ТАЛАЛАЄВУ ОСЕЛЮ СЕРЕД ЧЕРВОНИХ ТРОЯНД

*Миколі Вінграновському
замість вітання*

Так багато хотів тобі сказати,
Але зараз немудро бідкатися над тим, що вже минуло.
Великий наш брате, смерть забрала срібло-злото,
Мрії і сні у кращий світ.
Дехто твердить, що там — гризота,
Інші — старт у новий політ.

Все залишилося коло Льониної калини,
Біля Дніпра і мертвих кораблів,
У саду земному на піщаній землі України.
Горизонти ті ж самі і пори року, і довгі-предовгі зими.
Хмари пливуть, вітри руйнують те, що людина збудує,
Хвилі морські поглинають народи,
Біля райських пляжів тепер гойдаються
Криваві плями — жорстокий плин вічності.

Я б хотів мати твою мрійливість, твою усмішку і риму,
Ритм і блиск, Божий дар слова.
Хотів би мати твою віру в землю, що нас породила,
Твою гордість і спокій далеких степів, якими Козак походить.
З Хорватії, моєї землі прекрасної, сварливої і ревної, —
Звіддаля, послав вісточки у Рідну нашу,
Обмірковував промови, вірші й прозу, — наче помах рукою,
Ніжно і несучасно, майже сентиментально.
Старію, тому поетизую все це,
А молодим волосся дибом стає на голові.

Я хотів би повідати, як глибоко запали мені в душу наші розмови,
Який скарб оті спогади, і як я водночас сумую з приводу твоєї смер-
ті.
Безмежно вдячний Богу за зустріч з чудесними відомими людьми
У прекрасному краю степів і Карпат,
І Золотих воріт, які спалили буревії воєн.
А Господь їх перетворив у символ і мрію,
Як і степи, над якими вітри віють
Із сивої давнини, таємниче і пристрасно в кожную козацьку душу.
Не все сказано, що залишилося — є на березі Дніпра,
Там і зараз стоїть Талалаєва оселя серед червоних троянд

І далі лічить мертві кораблі.

ГОСПОДЬ У СЕРЦІ МАРІЇ ПРИМАЧЕНКО

Великій художниці

українського наївного малярства

Український тайнопис із півми та свічад,
Де дрімучі ліси, небеса синьоокі,
Замиловані в ночі, в силуети печальних дівчат,
В загадкові створіння і сфери високі.

О, володарко пензля, тут усе — проминання і тлін,
Суцц тільки надія людська на світанку.
Та життя ще ряхтить, мов потік в заворотах колін,
Доки пензлем своїм Ви золотите соняхи зранку.

Щастя випало Вам, як синиця мала в кулаці,
Тільки щира душа повсякчас багатіла красою.
Розіп'ятий Чорнобиль, поминальні свічки, манівці —
Привілей виняткових, які решту ведуть за собою.

Тихо плаче Господь, знов незрима сльоза на щоці.
Ви служили йому несуетно, без крику.
Ви носили в своїй незглибимій душі
Муку й риси тонкі преподобного світлого лику.

УКРАЇНСЬКИЙ ХУДОЖНИК І МОЯ НЕНЬКА

Юрію Луцкевичу

Ти помер з малярським начинням за плечима,
На прогулянці по Пущі Озерній, зриваючи незабудки,

Малюючи неповторні українські краєвиди,
З оберемком квітів для тієї, котру назвав своєю долею.

Ти покинув білий світ далеко від Хорватії,
Землі, яку знав і любив,
У якій розквітнув твій талант, –
На березі нашого моря,
У Башці, Омішлю й Цріквениці,
У моєму старому батьківському дворі
В рідному селі біля річки,
Що пам'ятає мої босі ноги.

Людей пов'язує спільне минуле
Або, як ще кажуть, історичні зв'язки.
Але повір, не може все вміститися у них –
Іноді достатньо кавоварки.

Плачу з приводу твоєї смерті,
Дорогий мій Юрію,
Відійшов ти у вічність назавжди.
А вслід і моя старенька матір,
Яку з любов'ю ти намалював
Того сонячного дня у дорогій моєму серцю Хорватії.

Вірю, що десь за межами наших помислів,
У якомусь досконалішому світі,
Приязно розмовляєш із моєю матусею –
Вона тобі пече яблучний пиріг,
А ти пензлем малюєш її проникливий погляд.

СОФІЇ ПОТОЦЬКІЙ,

*врода якої вшанована одним
із найдивовижніших парків у світі*

Алеї в пахощах троянд-менад,
Стежки розпростуються, наче чарівниці;
На березі у небо задивився мак,
Ранимий, дикий і рум'янолиций.

Я залишок років без торгу і жалю
Віддам за ранки з Вами на колінах.
Нічне безсоння шовком перев'ю,
Що небом ткався й серцем заболілим.

За Ваші перса, що цвіли, мов зорі,
Ніхто не скаже доки і коли,
Немов корали в нашім теплім морі

цвіли...

Тому належиш, хто не знає страху,
Шукає щастя без передчуття,
Доки в блакиті пролітає птаха

життя.

ДВОЄ НА СВІТАНКУ або ХОРВАТСЬКИЙ ВЕРДИКТ

*Івану Драчу, поету і зодчому
незалежної України*

Народи наші в'яже давнина –
Подібні долі маємо і схожі душі.
У нас, хорватів, як у Вас бува
«на мертвих вербах розцвітають ружі».

Комусь виводить Клію огиря у срібній збруї,
А іншого — в дугу згина й поглумом труїть.
Блазнює, забавляється стара людським терпінням,
Та є у нації кора, і є коріння.

А щастю б розлитись — в нас море й вершини,
Лани зеленіють, не вигибла слава.
У тебе в дворі зашарілась калина.
У мене — пронизує серце агава.
Вранішні роси омивають ще крила,
Збудять надію п'яним передзвоном.
Пізня весна, знов чомусь забарилась...
Як прагнеться висі, мов очі льону.

Ана МОРЕ

студентка з курсу журналістики, тематична спеціалізація
«мистецька журналістика, член редколегії альманаху «Святий Володимир»,
у цьому номері журналу, крім поезії та прози, презентує кілька перекладів сучасних молодих американських авторів

МЕТРО ОКРУГУ КІНГ

Geoffrey Davis (Джефрі Девіс)

В Сієтлі, в 1982, моя мама спостерігає як цей чоловік
сідає в автобус. Той, кого вона вже

подумки перетворює у мого батька. Його стиль (якщо це можна
назвати стилем): обезброюючий і недбалий — строката

гавайська сорочка та шкарпетки-гольфи до колін,
які тягнуть глибокий колір його ніг

назустріч запаморочливому помаранчу шортів для бігу.
Величезні сірі брили міста хиляться

повз мокрі вікна у той час, як він починає своє сором'язливе простування
салонном. Пройдуть місяці

перед тим як він роздробить свою щиколотку на тренуванні морського флоту,
перед тим як військова служба кине його назад у щоденну

пащеку світу. Двоє з чотирьох його дітей народяться до того, як він зустрине друга, котрий навчить його

мистецтва покрівлі даху, тобто уважності, котра потрібна аби полагодити одну зі стічних труб

не пошкодивши рук. Повітря пригальмовує дихання, коли він наближається до ряду, де сидить моя мати,

кожен провальний раз у реабілітаційному центрі, кожне тюремне ув'язнення ще досі на відстані десятків років. Скільки всього чекає

в казкових згинах прийдешнього дня.
І моя матір, якій знадобиться двадцять років,

щоби випалити свою любов до нього, зволікає якусь секундочку перед тим як залишити трохи місця поруч для променистого темношкірого обличчя, що схилиться над нею, усміхаючись.

Моя мама винитиме у всьому, що станеться,

хорошому і поганому, саме цю усмішку, котра сяє зараз, готова поглинати, винищувати половину того, що дає.

ТВАРИННЕ ЗАКЛЯТТЯ

Закарі Шомберг

Хтось одного разу сказав мені, що тварини — то закляті люди, і як ти закохуєшся у них, закляття знімаються.

Нещодавно я закохався в чорну серед білих північноамериканських лебедів. Я спостерігав за нею, за куйовдженням пір'я на її шиї годинами, дивився як скльовує комах зі своїх грудей.

Був упевнений, що вона стане прекрасною нареченою, але вона завжди була чорною серед білих північноамериканських лебедів.

Якось я розчісував гриву коневі впродовж з безперервних років, доки він не зморщився аж до смерті.

Правда в тому, що немає ніяких залять. Світ завжди такий, яким він є, завжди такий, яким видається.

І кохання — то лише наш люб'язний голос, яким ми шепочемо у власну кров.

РІЗДВЯНИЙ ЛИСТ

Джон Н. Морріс

Де б ти не була, коли отримаєш цього листа

Я пишу, щоби сказати, що ми — досі ми

В тому самому місці

І, сподіваюся, ти така ж.

Мертві померли, як ти знаєш,

І ніколи не стане краще,

І діти — хлопчики і дівчатка

Все ще мають свої імена і свій вік.

Тож, на завершення я надсилаю тобі нашу любов

І сподіваюся почути тебе невдовзі.

Ніколи не буде слушнішого часу

Ніж зараз. Він триває завжди

Де б ти не був, де б не був. Як завше, я залишаюся.

ЗМІСТ

Від редакції. (НА)ГОЛОС(И) ПОЕТИЧНІ	3
ПОЕЗІЯ	6
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ	
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА	7
Дмитро Куренівець	7
Алла Кобинець	21
Ольга Ольхова (Сухомлин).	29
Ана Море	35
Назар Східний	68
Марія Богатікова	82
Лев Галаган	85
Валерія Березна	88
Ілля Дружок	90
Дарина Мізіна	91
Вікторія Кудряшова	98
Микола Гуменюк	99
Анастасія Вознюк	101
Олександра Колесникова	104
Оксана Расулова	106
Софія Грицкевич	113
Юлія Шевченко	114
Юлія Якубів	121
Лілія Войтків	126
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ	133
Дар'я Майборода	133
Анастасія Котляр	139
СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ	
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ	143
Юлія Палига	143

Тетяна Мартинюк.	146
ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ	
ІМ. ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА	148
Тетяна Мельник (Мандзюк)	148
КЛАСИЧНИЙ ПРИВАТНИЙ УНІВЕРСИТЕТ	
(м. ЗАПОРІЖЖЯ)	151
Вікторія Ковпак	151
Віршики для дітей.	159
Уляна Кривохатко	160
Уляна Стрюк	168
ПЕРЕКЛАДИ	171
Тетяна Дзюба	172
Пейо Яворов	173
Елка Няголова	175
Бенедикт Дирліх	177
Ігор Ремс	180
Енеріка Біяч	182
Джу́ро Відмаро́вич	183
Джефрі Девіс	189
Закарі Шомберг	190
Джон Н. Морріс.	191

Святий Володимир
Літературно-художній альманах
студентів Інституту журналістики
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Випуск 20–21, 2016–2017 рр.

Свідोцтво про реєстрацію:
Серія Кі №342 від 30.12.1998 р.

Шеф-редактор
Володимир Різун

Головний редактор
Любов Боярська

Верстка
Анна Король

Художник
Марія Алетдінова

Формат 60x84 1/16. Друк офсетний.
Папір офсетний.

Поштова адреса редакції: 04119, Київ
Вул. Юрія Ілленка 36/1, Інститут журналістики
Катедра історії журналістики, к. 204
Електронна адреса: kafhisjourn@ukr.net

